

argus

JAARGANG 16 | NR. 4 | JUN 2018 UHSK

- 11 The truth behind emojis ...
- 15 28 lessen na een jaar studeren
- 18 INTERVIEW:
Lot van Hooijdonk
(Wethouder
Gemeente Utrecht)

... *is boos*

Editorial

door Laure Dijkstra

Deze *Argus* zijn we kwaad. Het zou mooi zijn als de woede beperkt was gebleven tot enkel dit blok, maar mag ik even loslippig zijn? De redactie heeft me het hele jaar lang het bloed onder de nagels vandaan gehaald en ervoor gezorgd dat ik zeer regelmatig een grijze haar uit mijn kop moest trekken. Het is best moeilijk om een hele kudde schrijvers richting vergaderzalen en deadlines te drijven. Breek me bovendien de bek niet open over welig tierende taalfouten. Elke keer wanneer ik een vers gedrukte *Argus* in handen krijg, vergeet ik alle irritaties echter weer. Ook deze keer is het een wolk van een baby – want in de afgelopen jaren is dit blaadje het kindje geworden van de eindredactie. Ik heb hardop gelachen om artikelen (de Historische Rechtbank). Ik heb heel veel nieuwe dingen geleerd (Andere Tijden Sport). En soms kwam een artikel echt binnen (het stukje van Magali).

Ik ben niet zo'n *softie* als ik eruit zie, maar ik wil graag zeggen dat ik het afgelopen jaar bij de *Argus* verschrikkelijk leuk gevonden heb. Wie wist dat je best tot vier uur 's nachts in Thomas' woonkamer kan blijven zitten als hij om zes uur op moet voor de Grote Reis en wie had ooit gedacht dat je niet moet proberen te vergaderen ná de wijn? Het was prachtig om bloedserius te discussiëren over de kwestie 'dubbele punt of enkele punt'. Het was harstikke fijn om onze groepsapps te

bestoken met crisis, paniek en stress. Het was zeer comfortabel om eindredacteuren in die diepvriesweek naar mij te laten fietsen voor een vergadering bestaande uit anderhalf punt.

Als je nu al dacht dat ik goed kan dwepen, wil ik graag ook nog iets liefs over woede schrijven. Ik ben trotser op de steden waar ik woon dan op mijn geboorteland, maar ik word spontaan nationalistisch als ik aan scheldwoorden in de Nederlandse taal denk. Het is toch uitiem gezellig dat wij zo ongeveer het enige volk zijn dat met ziektes vloekt? Ik wil natuurlijk niet zeggen dat het altijd een goed idee is om overal 'kanker' tussen te duwen, maar leg maar eens aan een buitenlander uit dat 'tyfus', 'tering' en 'klere' nog redelijk milde scheldwoorden zijn. Ik heb dat ooit geprobeerd en hij vond het niet heel grappig – ondanks het argument dat mijn moeder een tbc-besmetting heeft gehad en ik het dus prima kan zeggen.

Maar goed, dit was jaargang zestien, het was leuk en mooi. Liefde en woede liggen dicht bij elkaar.

- Laure

P.S. Indien deze *Argus* u boos heeft gemaakt kunt u mailen naar argus.uhsk@gmail.com of dat melden op bondtegenvloeken.nl

Colofon

Eindredactie

Laure Dijkstra
Daniël van Beek
Bram Benthem
Jesse Geurts
Jasmin Palamar

Voorzitter
Secretaris
Penningmeester
Commissaris PR
Vormgeving

Gastschrijvers

Azalea Roseli
Gjalt van Werkhoven

Redactie

Adem Duldar
David van Thiel
Ellen Linderhof
Huub Mol
Kasper Veltman
Magali Reijneveld
Maud van Hattum
Maud Roelse
Max Yvo van Meer
Steven de Boer
Thomas van Royen

In dit nummer

ARGUS IS BOOS

p. 18 **INTERVIEW**
Hoe hielp
Geschiedenis
studeren bij Lot van
Hooijdonk's werk als
wethouder?

p. 16 **Mother-daughter
emoji communication**
... how does that
work out?

REDACTIEVRAAG

Wie zou je het liefst opsluiten?

BESTUURSSTUK

Boosheid is een emotie net als brak zijn. Kun je uitzetten

Kelly Hogervorst

OPINIE

Tirannie met manieren

Steven de Boer

OPINIE

De verleiding om te kijken.

Waarom kijken zo veel studenten naar Temptation Island

Jasmin Palamar

ENGLISH

The truth about emojis

Azalea Roseli

ENGLISH

The struggles of the Homeless Student

Liam Beechouk

28 dingen die ik heb geleerd in mijn eerste jaar als student

Maud Roelse

THEMA: ARGUS IS BOOS

Stom!

Maud van Hattum

De verloedering van de Nederlandse hiphop

Kasper Veltman

Fietsterreur

Daniël van Beek

Irritaties in de NS

Ellen Linderhof

Kou

Magali Reijneveld

RUBRIEK

INTERVIEW

Lot van Hooijdonk

Daniël van Beek & Huub Mol

VELDSLAGVERSLAG

De Slag bij Pavia

David van Thiel

ANDERE TIJDEN SPORT

De olympische worsteling van Vanderlei De Lima

Huub Mol

HISTORISCHE RECHTBANK

Von Ranke vs. Van Meer

Max Yvo van Meer

DE SPELD

Het booswoordenstappenplan

Thomas van Royen

BUITENLAND

Geen twijfel over België

David Leenstra

SCHOONHEDEN

Een zoektocht naar het schone in het boze

Bram Benthem

BEELD IN BEELD

Tot tien tellen

Huub Mol

RECENSIE

FILM

The Guernsey Literary and Potato Peel Pie Society

Laure Dijkstra

FILM

Bankier van het verzet

Adem Duldar

**28 LESSEN NA
EERSTE JAAR
STUDEREN**

p. 15

Wie zou je het liefst opsluiten?

Ellen Linderhof

Donald Trump. Daar is geen uitleg voor nodig denk ik.

Magali Reijneveld

Zo boos ben ik nou ook weer niet.

Thomas van Royen

Wie niet? Er zijn een hoop mensen die ik zou opsluiten, van mensen die luid eten tot onderdrukkende dictators. Daarom is het nou juist zo goed dat ik het niet voor het zeggen heb.

Bram Benthem

Mezelf. Ik ben gek op ontsnappingskamers.

David van Thiel

Jesse Geurts

Viktor Orbán, wat een lul.

Kasper Veltman

Als ik iemand op zou moeten sluiten dan zou het toch zeker Luuk Ikink zijn. Zelden heb ik iemand op de televisie gezien die zo het bloed onder mijn nagels vandaan haalt als hij. Guantanamo Bay zou wat mij betreft nog niet voldoende voor hem zijn.

Jasmin Palamar

Mensen die andere mensen willen opsluiten.

Laure Dijkstra

Mannen.

Max van Meer

Persoonlijk ben ik van mening dat er een vuurpeloton aangesteld moet worden om de populatie van langzaam lopende mensen op het trottoir terug te brengen tot een acceptabel niveau. Maar ik neem genoeg met opsluiting.

Maud Roelse

Ik zou het liefst mensen die bellen in de stiltecoupé op willen sluiten, want ja dit slag mensen bestaat helaas nog steeds.

Adem Duldar

'De Moesmakende Hakker'.

Steven de Boer

Hans Klok en Hans Kazan. Kijken welke Hans zich er als eerste uittovert.

Maud van Hattum

Ene Ingrid van de middelbare school. Echt niet aardig natuurlijk, maar zij is echt een irritant meisje. Zij vindt mij ook een irritant meisje en gooide laatst een biertje over me heen met haar vriendje Pieter, ook een hele irritante jongen die op klompen liep, maar nu opeens op 'de Magnus' ballenvereniging in Groningen zit en alle aardappelen die zijn vader per jaar produceert op de boerderij achter in zijn slijmerige keeltje heeft gestopt.

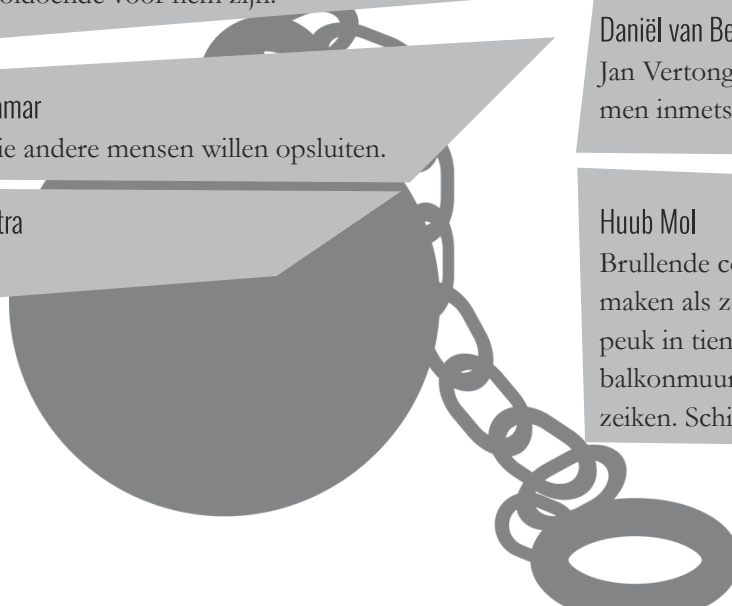
Daniël van Beek

Jan Vertonghen. En dan op de middeleeuwse techniek die men in metselen noemt. Zie ook: Thomas Markhorst.

Huub Mol

Brullende corpsballen die mij 's nachts het leven zuur maken als ze langs mijn huis lopen terwijl ze hun derde peuk in tien minuten opsteken en bier tegen de balkonmuur aangooien en er het liefst ook nog tegenaan zeiken. Schijnt dat ze al een mooie bunker hebben.

**Mijn
stiefmoeder.**

Boosheid is een emotie net als brak zijn.

Kun je uitzetten

door Kelly Hogervorst

Iedereen is wel eens boos en meestal is dat ook te zien op iemands gezicht. Vrouwen krijgen wel eens naar hun hoofd dat ze wel wat vrolijker mogen kijken. Vaak genoeg is de vraag naar mijn hoofd geslingerd of het weer de tijd van de maand was. Ik kan je vertellen dat die opmerking niet zorgt voor een vrolijker aangezicht. Als bestuurslid van een studievereniging krijg je ook te maken met mensen die verwachten dat je elke dag vrolijk en gezellig bent. Maar een bestuurslid komt ook wel eens een situatie tegen die het bloed onder de nagels vandaan haalt. Hoe houd je jezelf dan in de hand in een dergelijke situatie?

Iedereen heeft wel eens boosheid onderdrukt. Of het ook een goed idee is, is een tweede. Het is menselijk om primitief te reageren, of juist om je woede op te kroppen. Echter, in een situatie waarin je je eigen gezicht in de plooi moet houden, is het soms lastig te verbergen wat je van iets denkt. Zo wordt mijn gezicht vaak beschreven als een open boek. En dat is knap lastig wanneer je een professionele houding moet aannemen. Dus wat doe je dan? Je bent je enorm bewust van hoe je wordt bekeken en probeert zo neutraal mogelijk te reageren. Als je mondhoeken dan van nature naar beneden staan, veroorzaakt dit extra moeilijkheden. Want je wil niet overkomen als een bitch natuurlijk. Boosheid kan zo ontzettend belemmerend werken.

Bij de UHSK zijn mensen ook wel eens boos. Denk

bijvoorbeeld aan de situatie dat Studystore de boeken weer eens niet geleverd heeft en we een kwaad lid aan de lijn hebben dat zonder boeken niet kan studeren. Of een boze docent die de UHSK-kamer binnen komt stormen of het

'alsjeblieft wat zachter mag, ik geef hiernaast les!' Daarnaast komen er ook wel eens incidenten voor waardoor binnen commissies ruzies ontstaan. De boosheid kan dan de overhand krijgen. Het gaat hier wel om een extreem voorbeeld. Het is dan de taak van het bestuur om de commissieleden te bedaren en om te helpen om het probleem op te lossen. Wanneer er echt niet meer te werken valt met een commissielid, moeten er knopen worden doorgemaakt. Mocht dit voorkomen, zou ik dit als één van de moeilijkste dingen ervaren, aangezien iedereen die in een commissie zit, zijn hart en ziel daarin gooit. Om iemand dan in overleg uit een commissie te bonjournen, zou ik extreem onwenselijk vinden. Weliswaar zou ik dan geen boosheid ervaren, maar wel allerlei andere emoties. Om dan weer door te gaan met je normale gang van zaken, lijkt mij een moeilijke toestand. Dus het is maar beter om een dergelijke situatie te voorkomen.

Een ludieke oplossing voor de bovengenoemde problemen zou zijn om een UHSK-vorm van het programma #Boos te maken. Uiteraard doen we dit dan zonder dat iemand op zijn of haar neus wordt getimmerd zoals dat wel gebeurde bij presentator Tim Hofman. In de eerste aflevering van #UHSKBoos zullen er waarschijnlijk een aantal studenten aankloppen bij een aantal docenten die voor geen meter les geven (ik noem verder geen namen). Deze zullen op hun beurt weer boos worden, omdat ze de aantijgingen volledig ongegrond vinden. Uiteindelijk zal het alleen maar meer boze mensen opleveren, net als het echte programma

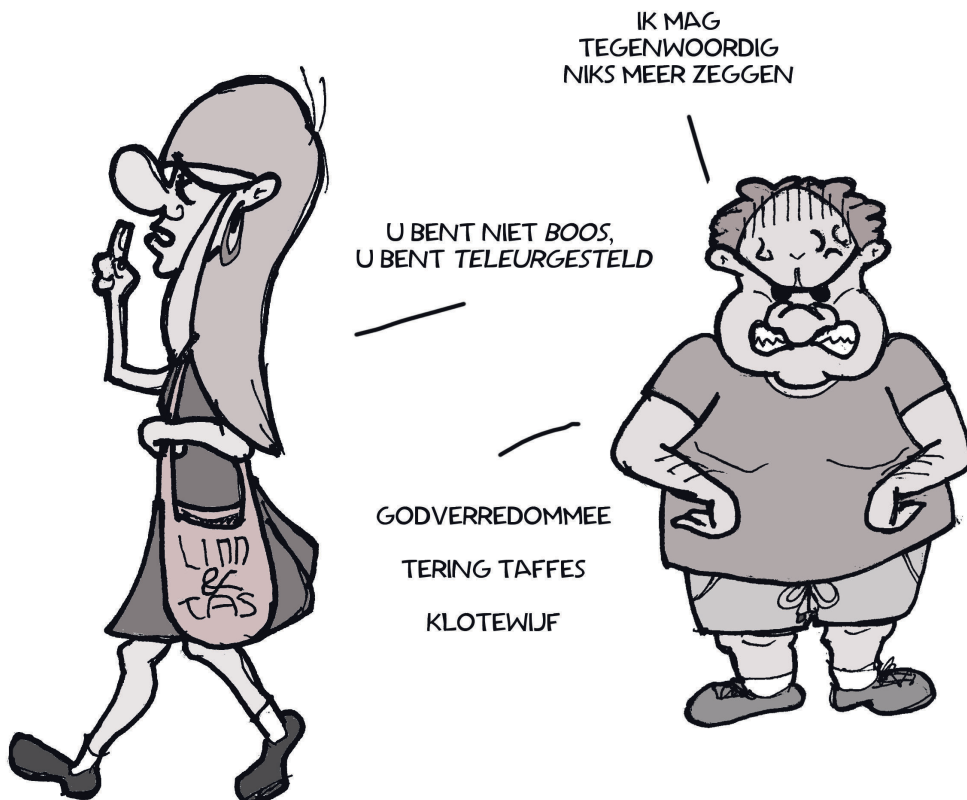
#Boos. En zal de UHSK er wellicht niet de beste relatie op nahouden met het departement. Niet bepaald een gewenste situatie.

Andere manieren van het verwerken van boze studenten bij de UHSK zou een praatgroep kunnen zijn. Psycholoogje erbij, wekelijkse bijeenkomst. Hé, wacht eens even, hebben we dat niet al? Een soort stuurgroep deluxe met naast een commissierondje, ook een persoonlijk rondje. Om even lekker al die frustratie eruit te gooien. Iedereen mag even zijn of haar frustraties op tafel gooien en mocht het goed gaan met die persoon, mag dat natuurlijk ook worden gemeld. Het probleem wat je dan wel zal houden, is dat mensen niet direct tegen elkaar durven zeggen wat ze dwars zit. Dat is een menselijke filter die de meesten hebben. Resultierend in een persoonlijk rondje waarin iedereen beweert dat het prima gaat. Wellicht ook niet de

beste oplossing.

Aan het eind van de dag zijn we allemaal mensen met emoties. Daarvan is boosheid er één van, en misschien wel de meest impulsieve. Het voelen opborrelen van je binnenste omdat iemand een lullige opmerking maakt of het bloed onder je nagels vandaan haalt, veroorzaakt vaak een uitbarsting of opkropping. Ook in een studievereniging ontstaan frustraties en boosheid. De enige manier om daarmee om te gaan, is het niet achter de rug om bespreken van die frustraties. Dit veroorzaakt namelijk een kettingreactie aan frustraties als diegene waarover de frustraties gingen er weer achter komt. Het beste kan je die persoon eventjes apart nemen en gewoon even praten. Kost helemaal niks en klaart de lucht zo lekker op. Zoals mijn moeder altijd zegt: 'Kwaad worden is menselijk, kwaad blijven is duivels.' ♦

DE WITTE MAN IS BOOS

Stom!

door Maud van Hattum

Op je tong bijten,
op je wang bijten,
de agressie die voortkomt uit het op je tong en/of op je
wang bijten,
mensenmensen,
koude rode wijn,
iemand die met zijn of haar stoelpoot op jouw tas zit,
pannen die uit je kastje flikkeren als je het deurtje
opendoet,
het geluid van pannen die uit je kastje flikkeren als je het
deurtje opendoet,
je cactusplant dood laten gaan,
bejaarden die bejaard gedrag vertonen omdat ze bejaard
zijn,
Hoog Catharijne,
op een legoblokje staan,
je teen stoten,
onverwachte harde geluiden,
de agressie die voortkomt uit het aanhoren van
onverwachte harde geluiden,
je koffie koud laten worden,
je broek niet meer passen omdat je te veel frikandellen
speciaal hebt gegeten,
je broek niet meer passen terwijl je dacht dat je niet te veel
frikandellen speciaal had gegeten,
je haar afdrogen,
poep afvegen,
decafé koffie verkeerd met sojamelk,
decafé dubbele espresso met zoetjes,
met je rugtas jezelf ontdekken door Thailand met mede-
Westerlingen voor een echte Aziatische ervaring,
drie weken schildpadden aaien in Indonesië voor
drieduizend euro,
vrijwilligersorganisaties in Donker Afrika en/of Azië die
kindjes zonder schoenen laten lopen omdat dat er zieliger
uit ziet,
het effect van vrijwilligersorganisaties op weeskindjes
omdat die iedere drie weken worden blootgesteld aan een
ander meisje waar ze zich aan binden,
het trauma waar de kindjes mee zitten omdat ze iedere
drie weken aan een ander meisje worden blootgesteld
waaraan ze zich binden,
neoliberalisme,
bio-industrie,
VVD,

je sokken kwijt zijn,
te weinig te hebben gewassen waardoor je nieuwe
onderbroeken moet kopen,
zakken voor je theorie-examen,
zo veel keuzes hebben dat je er koekoek van wordt,
wachtrijen bij de studentenpsycholoog,
denken dat je zwanger bent waardoor je lichaam denkt dat
het zwanger is waardoor je er zeker van bent dat je
zwanger bent waarna je zo lang over tijd bent dat je bijna
babysokjes koopt waarna je ongesteld wordt,
korte broeken,
een stoel in je been hebben staan,
het gevoel van totale afbrokkeling en verrotting van de
ingewanden tijdens het doorleven van een kater,
vluchtelingen op een bootje,
vluchtelingen uit een bootje,
vluchtelingen onder een bootje,
vluchtelingen opvangen in de omgeving,
vluchtelingen die verkracht worden tijdens het opvangen
in de omgeving,
kinderen met een iPad in een restaurant,
peuters met smartphones,
kleuters met smartphones,
ontdekken dat de eendenbek geen verrekijker is maar een
eendenbek,
broekverkopers die zich openlijk fascineren over je korte
benen,
mannen met rug-haar,
vrouwen met okselhaar,
okselhaar in het algemeen,
obstipatie,
SBS6,
mensen die SBS6 kijken,
mensen die niet van dieren houden,
te vroeg opstaan in de bus of in de trein,
vallen in de bus of in de trein doordat je te vroeg bent
opgestaan,

vergeten dat er zo veel leuke dingen zijn omdat je te lang
met stomme dingen bezig bent. ♦

De verloedering van de Nederlandse hiphop

door Kasper Veltman

Het themanummer van de Argus is ditmaal Boos. Ondertussen zit er ook flink wat opgekropte woede in mij, want zelden ben ik zo rood aangelopen als de rode Range Rover van René Froger als nu. Als een speer werd er de afgelopen paar jaar dankbaar gebruik gemaakt van het feit dat je prima muziek kan maken zonder enige inhoud, als het maar een beetje klinkt. Wie had bijvoorbeeld gedacht dat de denderende raps over de gehuurde auto's van onze favoriete *B-listers* zo konden blijven aanslaan. Sevn Alias ging ons op de linkerbaan voorbij, Famke Louise 'Vroomde' toch even lekker in haar Bentley en Boef heeft een nummer dat 'Range Sessie' heet. Waar hebben we dan toch de verkeerde afslag genomen en ging het zo rap achteruit? Begrijp me niet verkeerd, nostalgie geeft een vertekend beeld, maar zelden voelde ik me zo in de zeik genomen als toen Famke Louise een gooi deed naar de top van de Nederlandse hiphop en het allemaal doorgestoken kaart bleek te zijn. Met een beetje geld blijk je al snel samen met een quasi-bekende rapper een nummer te kunnen maken, wat het vaak ook nog verrassend goed doet op de hitlijsten.

Veel herrie, weinig inhoud, dat lijkt het devies. Echt goede verhalende rap lijkt er niet meer bij te zitten. De standaard-formule lijkt een simpel patroon te volgen dat de schrijvende levensloop van arm naar rijk lijkt te vertolken. Als je de metaforen en teksten die ze ervoor gebruiken bekijkt, is het vaak nog een wereldwonder dat ze ooit dit punt bereikt hebben. Lil Kleine poepte afgelopen jaar ook weer een album uit waarin letterlijk elk nummer deze formule lijkt te volgen, met groot succes tot gevolg. Om je de moeite te besparen heb ik alle nummers op zijn laatste album geluisterd. Dat

hoor je goed, alle eenentwintig. De realisatie dat ik deze tijd van mijn leven nooit meer terug ga krijgen is gelukkig nog niet helemaal tot mij doorgedrongen. Een paar dingen vallen op, maar op een rare manier. Als je alles achter elkaar luistert is het een wereldwonder dat Lil Kleine nog niet per direct gedeporteerd is naar het Pieter Baan Centrum. Naast dat letterlijk elk nummer een verwijzing naar het gigantische bedrag op de rekening van de heer Kleine bevat, is hij er nog niet helemaal uit of hij nou trouw wil zijn of ontzettend veel vrouwen wil verleiden. Ieder zo zijn ding zeg ik maar. Wat mij betreft gaat hij maar even lekker op vakantie en blijft hij daar. Lil Kleine is tekenend voor de achteruitgang van de Nederlandse hiphop en de crisis waarin deze zich bevindt.

Het grimmige beeld dat nu geschetst wordt is natuurlijk uitermate negatief, maar de commerciële hip-hop in Nederland lijkt op dit moment niet meer te redden. Kevin, 's lands meest inhoudsloze schildpad, maakte er al een mooi nummer over. *Beetje moe*. Het beschrijft precies mijn gevoelens over de commerciële hiphop in Nederland. Ik word er gewoon een beetje moe van. Als Ronnie Flex een tophit scoort met een nummer dat enkel en alleen gaat over het aan de lijn hebben van 4 of 5 *bitches*, dan geef ik het ook op. Het is een bepaalde arrogantie die de commerciële rap heeft gemaakt tot wat het is. De tekst zou een nummer moeten dragen, maar het lijkt een wedstrijd geworden over wie het meest inhoudsloze nummer over geld en vrouwen kan maken. Als de beat enigszins goed is, lijkt je verder ook geen inhoud nodig te hebben. Laten we dan ook hopen dat de populariteit van deze vuilnisbakkenrap snel afneemt. De wereld zou een betere plek zijn als Ronnie nou eens een keer normaal zou doen en gewoon even lekker de telefoon op zou hangen. ♦

Fietsterreur

door Daniël van Beek

Dames en heren, ik ben boos. ‘Goh’ zullen jullie denken, ‘wat vervelend voor je’. Ja, het is verdomme ook vervelend. ‘Maar waar ben je dan boos om?’ Nou, dat zal ik jullie eens vertellen...

Ik ben namelijk boos op een der grootste Nederlandse symbolen: de fiets. En dan niet zozeer de fiets zelf, of het feit dat ze allemaal gecollaboreerd hebben met de Duitsers, maar meer op de persoon-op-de-fiets. En dan niet zozeer op deze sekseneutrale omschrijving, maar meer op het rijgedrag van de persoon-op-de-fiets. Het lijkt er namelijk op dat steeds meer fietsers alles zijn vergeten wat ze tijdens hun verkeersexamen nog wel perfect konden uitvoeren, met als doel een als examinatrice verklede huismoeder te overtuigen van hun verkeersveiligheid.

Om mijn boosheid verder te verduidelijken neem ik jullie mee op een fietstocht, namelijk mijn fietstocht van huis naar de Drift. Een ritje van niet meer dan tien minuten, maar volgepropt met irritaties. Na een rustig begin komen we aan bij station Vaartsche Rijn en hier begint de ellende. Hier steken namelijk verschillende reizigers zonder te kijken het fietspad over, soms in blinde paniek om een trein te halen, soms in complete verdwazing nadat het besef is doorgedrongen dat station Vaartsche Rijn echt helemaal niets te bieden heeft. Woest bellend en fanatiek schreeuwend slagen we erin om ons een weg langs de forens te slalommen. Soms weet iemand nog net een verbluft ‘sorry’ uit te kramen nadat op het nippertje voorkomen is dat het eigen risico er alweer doorheen is voor het jaar. Geen dank mensen, ik doe het niet voor jullie, ik doe het voor mezelf.

Hierna komen we uit bij de moeder der verkeersover-tredingen: het Ledig Erf. Toegegeven, het is geen geweldig ingerichte kruising. Het is echter ook niet zo moeilijk te begrijpen: er staan namelijk verkeerslichten en die zijn groen of rood. Bij rood stop je, bij groen ga je. Nadat iedereen een plekje heeft gevonden om voor te sorteren, regelmatig compleet aan de verkeerde kant, is het wachten op het groene licht. Maar één persoon denkt daar net iets anders over. Dat kan de ‘kansenjongere-op-bezorgscooter’ zijn, maar ook de ‘opgeschoten puber’ en de ‘ik-heb-ongelofelijke-haast-want-ik-ben-belangrijk-yup’. Vandaag valt de eer echter te beurt aan Tante Mien, 68 jaar. Tante Mien heeft namelijk net een Gazelle met trapondersteuning gekocht en vliegt daardoor

als een ware Tom Dumoulin over het asfalt. Dumoulin hoeft niet te stoppen en Tante Mien ook niet! Triomfantelijk rijdt ze door het rode licht en geeft daarmee een middelvinger aan de linkse grachtengordel-socialisten die haar rechten de laatste jaren steeds verder hebben afgepakt. Helaas is Tante Mien tijdens het heroveren van haar vrijheid vergeten om de aankomende Lijn 12 te zien. Waardoor ze in een ongemakkelijke pose de middenberm als veilige haven moet gebruiken terwijl de van haar belastinggeld betaalde bus langsaart.

Nadat het licht op groen is gesprongen navigeren we ons door de chaotische Twijnstraat om uit te komen op de Oudegracht. De Oudegracht is bijzonder problematisch, daar het éénrichtingsverkeer is, ook voor fietsers. Fiets je tegen het verkeer in dan bega je een overtreding én blokkeer je de zeer smalle weg. Afgaande op onze fietstocht geldt dat niet voor leden van het UVSV, yuppen en ander gespuis dat geen bijster heldere indruk achterlaat. Hier valt vaak een leuk spel te spelen: door de koers in de richting van de spookrijder zo lang mogelijk vast te houden en pas op het laatst uit te wijken. Na dit korte vermaak komt alweer het volgende ongemak; we worden namelijk achterop gereden door een auto. Ogenschijnlijk heet de bestuurder Verstappen en kan ‘ie wel honderd rijden zonder te remmen. Omdat een auto nu eenmaal tien keer zwaarder is dan een fietser valt er niet te winnen en slaan we snel rechtsaf richting de Lange Nieuwstraat.

Aldaar vinden we een oase van rust, maar pas op! Daar is een gelijkwaardige kruising! Hier is de vuistregel: rechts gaat voor. In de praktijk blijken de verkeersregels hier vaak een suggestie en wint het voertuig dat het hardst komt aanrijden. Door ons nederig te gedragen overleven we en is het Domplein in zicht. Helaas is daar net een blik toeristen opengetrokken en hebben die massaal besloten dat de beste foto gemaakt wordt vanaf de rijbaan. Het gescheld wordt hier aangepast aan de nationaliteit van de toerist in kwestie zodat deze *Schweinhund* nooit meer in de fout gaat.

Maar daar bakent ze dan: de Drift! Het is alleen nog een simpele kwestie van de Nobelstraat oversteken. Wederom gaat het niet eenvoudig, maar de imponerende gedaantes van de stadsbussen zorgen ervoor dat men zich nu wel enigszins aan de verkeersregels houdt. Nu rest ons alleen nog het parkeren van de fiets. Gelukkig is er altijd genoeg plek... ♦

door Ellen Linderhof

Irritaties in de NS

Toen je ging studeren wist je wat je te wachten stond: vele uren doorbrengen met de NS. Of je nou elk weekend op en neer reist met een berg was naar je ouders, of omdat je een slachtoffer bent van de kamernood in Utrecht en dus elke ochtend vertoeft op het station, deze irritaties herken je vast!

Voor vertrek

Het feest begint al op het perron. Langzamerhand druppelen alle forensen binnen op een paar vierkante meter. Bij de gedachte dat al die mensen straks in een coupé staan, krijg je het al benauwd. Wanneer de trein aankomt, wordt het vechten voor een plek voor de deur. Iedereen wil namelijk als eerste naar binnen, om een schaarse zitplek te bemachtigen. Tijdens het instappen voel je diverse ellebogen tussen je ribben en rollen er diverse koffers over jouw tenen. Na deze heuse *bootcamp* plof je tevreden in je welverdiende stoel.

Dagjesmensen

Wanneer jij per ongeluk weer eens te laat je bed uit bent gerold en je met ontzettende haast naar je trein probeert te rennen, kom je ze altijd tegen: dagjesmensen. Niks mis met genieten van de huishoudbeurs, maar het is wel vervelend wanneer een kwebbelende groep jouw doorgang blokkeert. Ach, ze hebben het in ieder geval gezellig.

Drukke in de stiltcoupé

Vervolgens hoop je je verdiende rust te pakken in de stiltcoupé, maar helaas: het blijkt dat een groepje giechelende meiden niet doorheeft dat ze een oase van rust verstoren. Al lachend vertellen ze elkaar hun avonturen van de zaterdagavond, terwijl jij je probeert te concentreren op

een artikel over de economie van Zeeland tijdens de Gouden Eeuw. Gelukkig ben je ondertussen een ervaren reiziger en durf je er iets van te zeggen. Er is echter een groep die een speciale behandeling behoeft: ouderen. Al kwebbelend over waar ze hun volgende 'dagje uit' zullen doorbrengen, lopen ze de coupé binnen. Je hebt de stille hoop dat ze doorhebben dat een stilteteeken het raam verfraait, maar helaas. Omdat je toch graag bezig wil met dat ene paper waar je al twee dagen op vastloopt, besluit je er iets van te zeggen. Je schraapt je keel en zegt op jouw meest nette toon: 'Meneer en mevrouw, zou ik u erop mogen wijzen dat u zich bevindt in de stiltcoupé?' Je hoopt dat ze zich verontschuldigen en hun mond houden. Het antwoord is echter allesbehalve vriendelijk: 'Wij bepalen zelf wel of we praten, dat is niet de taak van jou of de NS. Brutale vlegel.' En daarmee is de zaak afgedaan.

Wij bepalen zelf wel of we praten

Treinreizen brengt vele irritaties met zich mee. Toch is het niet een en al ellende. Soms tref je het en ontmoet je gezellige mensen die ook geen zitplek hebben kunnen veroveren. Gedeelde smart is halve smart. En wachten op je vertraagde trein wordt draaglijker wanneer je een beker warme koffie van de Kiosk tot je beschikking hebt. De NS maakt je creatief wanneer je weer eens verschillende omleidingen moet volgen omdat ze hebben besloten spoorwerkzaamheden uit te voeren. Maar wat zou je moeten zonder de trein? Reizen met de bus is namelijk ook niet alles... ♦

Kou

door Magali Reijneveld

Zonder het zelf te beseffen, was ik er die dag bij. Die hele dag. Vanaf de eerste momenten in het donkere zaaltje, tot aan de laatste momenten koffie en thee bij de familie. Waar het was, hoe het zaaltje er precies uitzag, wat de gang van zaken was, hoe de dienst liep, geen flauw idee. Wel weet ik zeker dat ik zo lang mogelijk naast haar bleef staan, zo lang mogelijk haar hand vasthield. Die hand was het enige wat ik me later nog écht kon herinneren. De kou die eruit vloeide, had ik nog nooit gevoeld. Want zij was de warmste persoon die ik kende.

Toen ik die avond in bed lag, kwam plots weer een specifiek moment naar boven dobberen. Een zwembad, tijdens de zomervakantie, ergens in Griekenland waarschijnlijk. Als klein meisje sprong ik bibberend uit het water en rende ik voor de zoveelste keer naar mijn moeder toe. Naar haar warmte. Ze nam me liefdevol in haar armen en zo lagen we dan even. Ik tevreden met haar warmte, zij tevreden met wat verkoeling na al dat gezon. Misschien deed ze achteraf gezien wel alsof ze die kou fijn vond, en was ze allang gelukkig dat ik bij haar lag. Ik zou het haar nooit meer kunnen vragen, besepte ik plotseling. Het contrast tussen die warmte die voor eeuwig leek te zijn, en die kou die nu het einde markeerde, het raakte me. De kou die ik de laatste dag dat ik bij haar mocht zijn voelde, zal ik me altijd blijven herinneren. Maar die herinnering aan haar warmte misschien nog wel meer.

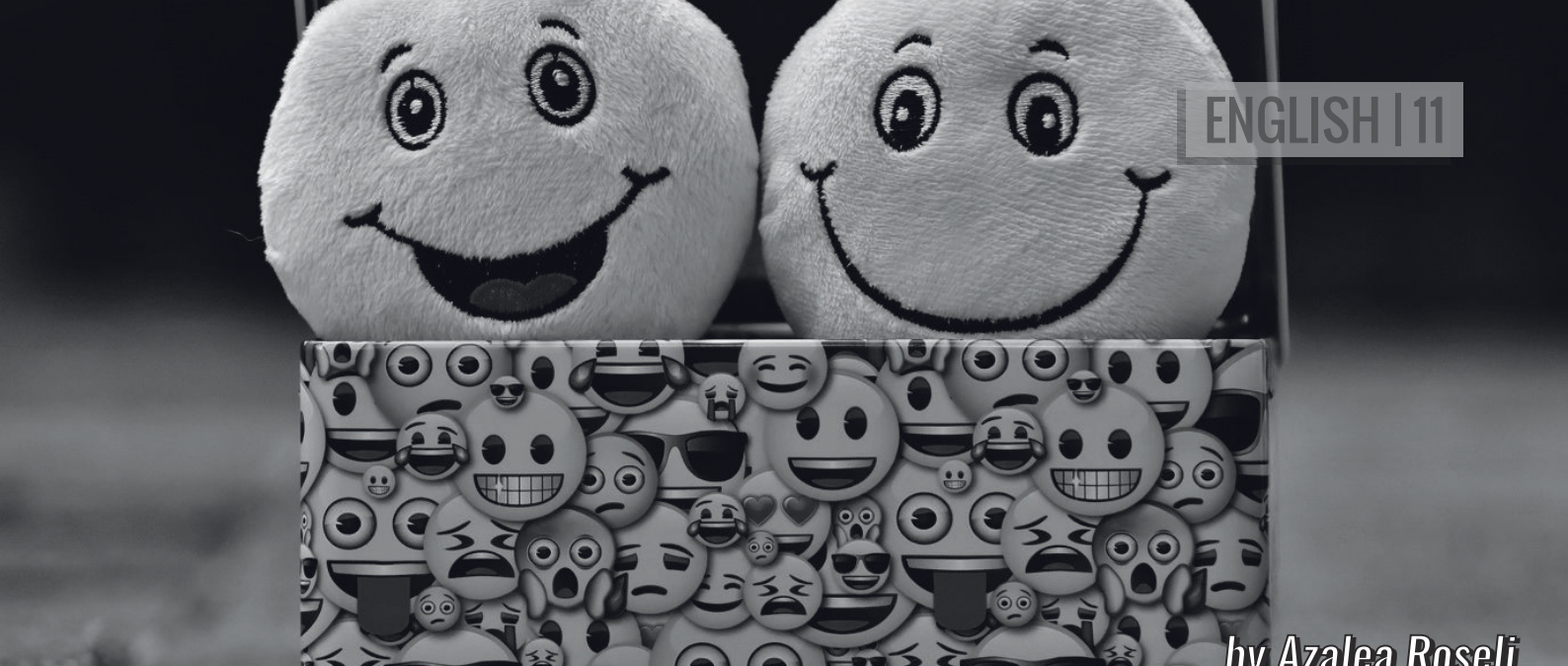
Ik schrijf dit artikel omdat ik niet per se boos ben op iets of iemand, en dus vrij weinig over het thema kan schrijven. Maar als er iets is dat ik jammer vind, is het dat veel mensen zich misschien bezwaard voelen het over wat zwaardere zaken te hebben. Ik zelf heb dat in elk geval wel. Ik schreef het

eerste deel van dit stuk al eerder, voor de Literaire Avond om het daar voor te dragen, maar ik durfde toch niet. Ik was bang dat het misschien als aanstelleritis zou worden gezien.

Maar of het nou het overlijden van je moeder is, de kanker van je vader, je rottige thuissituatie, je psychische problemen van toen of nu, noem het maar op: het zou eigenlijk bespreekbaarder moeten zijn. Ik zeg niet dat het van de daken geschreeuwd hoeft te worden, of in elk gesprek naar voren hoeft te komen. Maar ik vind het jammer hoeveel ongemakkelijkheid er nog van komt wanneer het gesprek wél op een van dit soort onderwerpen landt. Op een gegeven moment beginnen we er niet meer over te praten, omdat we al zo vaak als aansteller werden gezien, als aandachtstrekker, als aanstichter van een ongemakkelijk gesprek dat niet had hoeven plaatsvinden als we gewoon onze mond hadden gehouden. Op de basisschool zeiden sommige vriendinnetjes al een week na de dood van m'n moeder dat ik me niet zo aan moest stellen, en ik geloofde het. Op de middelbare school hoorde ik zo'n jaar na m'n eerste en tevens mislukte date, dat hij het niks vond omdat het heel even over mijn overleden moeder was gegaan, en ik geloofde het. Op de universiteit had ik door dat je er maar beter overheen kan praten, in plaats van telkens de situatie uit te leggen aan een ongemakkelijk publiek, dat liever had dat je gewoon niks had gezegd. Althans, dat is wat ik dacht. Maar dat slaat eigenlijk nergens op.

Iedereen heeft op onze leeftijd weleens iets meegemaakt. En zelfs al heb je dat niet, dan ben je waarschijnlijk volwassen genoeg om het te begrijpen. We zijn niet meer die kinderen en tieners vol onbegrip en onwetendheid. We snappen wel dat het leven niet alleen maar leuk is. Maar dat moeten we nu ook eens naar gaan handelen. Het durven uitspreken, en durven luisteren. Want er zit vaak veel meer achter een persoon dan je denkt. ♦

The truth about emojis

by Azalea Roseli

My mother is pretty good at using her smartphone. Every now and again I'll get a massive ego boost when she asks me to help her with something relatively simple, but in general, she gets by on her own. However, there is one thing my mom does that truly betrays her as someone who most certainly did not grow up using a smartphone: her usage of emojis. Sure, she knows how to use the classics and even some more festive ones for special occasions, but it's when she's expressing her anger that things get a little... 🙄.

Before going into the details, it's worth having a look at emojis themselves. Coming from the Japanese words *e* (meaning 'picture') and *moji* (meaning 'character'), emojis are often likened to the hieroglyphics used by Ancient Egyptians. However, after my personal experiences with my mom, I can think of at least one fundamental difference between the two: interpretation. Much like Standard Chinese *Hanzi* and Japanese *Kanji*, Egyptian hieroglyphics were not just pictures or drawings – each pictogram stood for specific a word and represented certain sounds as well. Most importantly, however, these assigned meanings were standard and clearly understood by both the writer and their audience. Emojis are another case altogether.

Going back to my mom, there was one incident where I found myself in some particularly hot water and was, therefore, getting the Whatsapp equivalent of a verbal thrashing from her; and as any responsible texter, she

knew that one of the most efficient ways to get her point across, besides all capital letters, is the use of angry emojis. However, her specific choice of emojis made me feel a lot more 🙄 rather than 😱. Whereas I would've gone with the trusty 😡, or if the situation calls for it even a 😠, my mother went with 🙄. A quick look at [Emojipedia.com](https://emojipedia.com) states that this emoji is actually the “ogre” emoji, with aliases such as “Red Monster”, “Scary”, and “Scary Face”. Now, my mom may get terrifying when she's angry, but she in no way ever resembles an ogre. However, when she used this emoji after her tirade, I understood the message she wanted me to receive – although she couldn't be there in person to glare me down in anger, this emoji would serve as her proxy.

Nevertheless, if I hadn't known my mother the way I do, I could've interpreted 🙄 very differently. Perhaps she was referring to the *namahage* demons in Japanese mythology, which are usually portrayed with terrifying red masks or maybe this was her way of telling me she might fancy watching Shrek. Jokes aside, my point is that emojis are very much unlike hieroglyphs because there is no definite meaning assigned to any particular emoji. Sure, they might have official Unicode names, but the meaning of an emoji is inherently based on not only the context of the conversation but also a sense of mutual understanding between two users. Therefore, since that incident, I've been inclined to use 🙄 to express my anger, but only with my younger sisters because we all share the bond of being ogre-d by my mom. ♦

Modern day treasure hunting

by Gjalt van Werkhoven

This story starts in the year 1976, England. Its main character is Kit Williams, a little-known painter. In 1976 Kit was commissioned by a publisher to create a children's picture book, yet he did not want people to just flick through the paintings in the book quickly, before putting it away, as one usually would. Instead, he wanted people to look at the book the way one would look at artworks in a museum. He wanted people to carefully study the paintings he made, searching for a deeper meaning. This was achieved through an odd and ingenious solution, which sparked the rise of a new phenomenon. Over the coming years, it would hold thousands upon thousands of people around the country - and later the world - captivated. With the picture book *Masquerade*, Kit Williams started the first Armchair Treasure Hunt.

Without telling the publisher, Kit Williams made not just a picture book, he made *Masquerade* a puzzle book. His paintings became treasure maps, landscapes filled with clues. However, this should not be taken literally. He did not paint treasure maps of any shape or form. In fact, when one would look at the drawings, they are nothing spectacular. They include children, animals, houses, and trees. Nothing out of the ordinary, until Kit Williams revealed his secret in a press release on TV. In this statement, he said that he had buried an 18-carat golden hare, made by himself - Williams was a jewellery maker as well -, somewhere in England. This golden hare would be the reward for the person who could solve the riddle.

Immediately, it blew up. The first publication (50.000 copies) was sold out in hours. The day after, 50.000 more were

printed. The presses finished the third printing of books two more days later. Between the release of the book and the moment that the golden hare was actually found, almost a million copies had been sold. It dominated Kit Williams' life, as he received hundreds of letters from all around the world, each with theories and locations of where to find the treasure. He had to read through them all, and all of them were wrong.

Reader theories came from absolutely everywhere and often made little sense. People were cutting their books in order to perhaps rearrange the paintings, as a literal puzzle. Now, this is not all that weird, as there had been absolutely no instructions or hints about the clues one would have to search for, or where to start. There were a lot of false hints in the artworks as well, such as red letters in the border text, which mean absolutely nothing. Ultimately, it would take a little over two and a half years for the right answer to finally fall on Kit Williams' doormat. A letter showed up, including a crude drawing, which showed the exact location of the treasure. It is likely that Williams was rather fed up of his own clever marketing trick by now, as he accepted this as the correct answer, although the message contained absolutely no information at all as to how the writer of the letter had come to this location. In hindsight, he really should have asked for this, as the one who 'solved' the riddle had never really done so. The man, Ken Thomas, had never found out the solution of the *Masquerade* puzzle. He had guessed the location instead through his connection with Williams' former girlfriend, who had often gone to the park where the hare was buried together with Kit Williams. The drawing of the map had been based on these experiences, instead of on the puzzles themselves. The saddest part to this story is that there were two physics teachers who had actually found the

solution to the riddle, yet they had either been slightly off in their calculations, or Kit himself had buried the treasure in a slightly wrong place so that it did not exactly fit with the solution. They also started digging before checking their answer with Williams, which would have otherwise won them the treasure hunt. Still, it held an entire country in its grip for more than two years. No small achievement for a children's drawing book.

The success of *Masquerade* would be followed by many others over the next decades. Nowadays, thousands of treasure hunts are being hosted in online communities. Either just for the thrill or for extremely high rewards. The hunt would start with a drawing, a riddle, a poem or with coordinates. Geocaching is an example of a popular active treasure hunt.

There is still a large interest in treasure hunting and the opportunities that come with it. These opportunities are clearest in the flourishing of escape

rooms all over the world, or the hype around the treasure hunt hosted by Forrest Fenn, a multimillionaire in retirement. His treasure hunt is meant to be his legacy and takes place in the Rocky Mountains. Within the stretch of 4.800 kilometres, somewhere in these mountains, there is a chest with more than a million dollars' worth of treasure inside. With only a poem and some clues given in the last few months, there are once again thousands of people around the world trying to solve a mystery. Not necessarily for the treasure at the end - though that does pull many people in initially - but mostly for the thrill of the hunt.

And then there is one modern and renowned example that feeds our drive for exploration and treasure. Played all over the world, from Plitvice National Park in Croatia to the beaches of Kijkduin, The Hague. Today's most popular treasure hunt by far is the mobile game *Pokémon GO*. Calling this game a treasure hunt might sound strange, but in its

essence, *Pokémon GO* is a game about searching for things in the world around you. That these things are not actual treasures made of gold and gemstones does not make it any less of a treasure hunt. On the contrary, it is a great way for people to get that sense of exploration anytime they get out of the door (or even from their couch at home, if one is particularly lazy)

Released on July 6th, 2016, *Pokémon GO* was absolutely everywhere, immediately. The game encouraged many to leave their houses and meet others, as everyone went out to catch them all. Thousands of stories about this game popped

up online. Beautiful stories, such as children with heavy autism who were suddenly completely comfortable to leave their homes and speak with just about everyone else that was staring down at their illuminated screens, due to their shared interests. But also disturbing stories,

such as people coming across dead bodies or getting robbed – 'Lured' quite literally... And troubling stories, with entire beaches having to ask Niantic, *Pokémon GO*'s developer, to remove them from the game to prevent the enormous waves of people wandering into protected nature, all wanting to catch that single legendary Pokémon.

These stories are not unique and are somewhat common with treasure hunting in the real world. Forrest Fenn's treasure has led to the forming of worldwide communities, yet at the same time been the most likely cause for four treasure hunters' deaths, as they died in the Rocky Mountains, searching for the treasure. In the end, Treasure Hunting is not always without danger. This is, in part, what leads to the Thrill of the Hunt, which keeps so many people constantly involved in this worldwide phenomenon.

Happy Hunting. ♦

*As I have gone alone in there
And with my treasures bold,
I can keep my secret where,
And hint of riches new and old.*

*Begin it where warm waters halt
And take it in the canyon down,
Not far, but too far to walk.
Put in below the home of Brown.*

*From there it's no place for the meek,
The end is ever drawing nigh;
There'll be no paddle up your creek,
Just heavy loads and water high.*

*If you've been wise and found the blaze,
Look quickly down, your quest to cease,
But tarry scant with marvel gaze,
Just take the chest and go in peace.*

*So why is it that I must go
And leave my trove for all to seek?
The answers I already know,
I've done it tired, and now I'm weak.*

*So hear me all and listen good,
Your effort will be worth the cold.
If you are brave and in the wood
I give you title to the gold.*

- Forrest Fenn

door Laure Dijkstra

In tijden van woede, paniek of vermoedheid is een romantische film het enige dat me nog een klein beetje kalm kan krijgen. Voor het uitzetten van je gedachten is echter wel belangrijk dat je niet hoeft na te denken over hoe belabberd het acteerwerk is, of hoe compleet inhoudsloos en onlogisch de verhaallijn is. Aangezien *The Guernsey Literary and Potato Peel Pie Society* zowel een goede cast als doordacht script heeft, is het een uiterst heerlijke film.

Lily James speelt de getraumatiseerde schrijver Juliet en Michiel Huisman vertolkt Dawsey, een gevoelige varkensboer. Juliet verruult naoorlogs Londen voor het kleine eilandje Guernsey om een mysterie rond de plaatselijke leesclub te ontrafelen. Niet alleen

de hoofdrolspelers zijn prettig, maar ook de andere personages zijn innemend. Het zijn sterke vrouwen die zich tijdens en na de oorlog staande houden en mannen die van alle situaties het beste maken. In de literaire scènes komen ze het meest tot hun recht: daarin worden passages bevlogen voorgedragen en verdedigd.

Natuurlijk is het verhaal grotendeels voorspelbaar, maar dat maakt niet uit. Onze toekomsten zijn al zo onzeker, het is juist gezond om af en toe al te weten wie elkaar in de laatste minuut zullen zoenen. Tussen het begin en het einde in, gaat de film echter wel over het leven zoals het is – verdriet speelt evengoed een rol. De enige vraag waar mijn medekijker en ik mee achterbleven was waarom Michiel Huisman geen enkele keer onder de douche hoefde. ♦

★★★★★
FILMRECENSIE

door Adem Duldar

Het Platform WO2 heeft 2018 uitgeroepen tot 'Jaar van Verzet'. In dit jaar wordt de rol van het verzet tijdens de Tweede Wereldoorlog extra belicht. Voor de nieuwe oorlogsfilm *Bankier van het verzet* was er geen beter moment om uit te komen. Het vertelt het waargebeurde verhaal van Walraven van Hall, wiens rol in het verzet nagenoeg onbekend is bij het grote publiek.

'Meneer Van Hall, vindt u ook niet dat het tijd wordt om terug te vechten?' Met deze vraag wordt 'Wally' geconfronteerd door een ietwat mysterieuze verzetsstrijder. En niet zonder reden; Van Hall is namelijk een bankier. Zijn contacten zouden goed van pas kunnen komen bij de financiering van het verzet. Samen met zijn weifelende broer, Gijs van Hall, bedenkt hij verschillende constructies om geld te verzamelen. Door geldgaranties van de in ballingschap verkerende regering in Londen, wordt de grootste bankfraude in de

Nederlandse geschiedenis gepleegd. Onder de schuilnaam 'Van Tuyt' werd Walraven berucht onder de NSB en de nazi's. En terecht: zijn buit was omgerekend een half miljard euro.

Wanneer er over verzet wordt gesproken, wordt meestal niet het 'papieren verzet' bedoeld. Ten onrechte. De steun aan stakers, knokploegen, joodse onderduikers en de illegale pers was afhankelijk van in pak geklede mannen, die koffers vol met geld onder toeziend oog van de bezetter vervoerden. Niet zonder risico, daar verraad en executies aan de orde waren. Het lukt de regisseur om tegen de achtergrond van het schitterende stedelijk landschap van Nederland, de gruwelijke werkelijkheid te laten zien. Dat maakt de film zo cru.

'Wij zijn bankiers, Wally, wij zijn geen verzetsstrijders'. Integendeel. Deze film maakt duidelijk dat er zonder bankiers geen verzet mogelijk was. *Bankier van het verzet* draait nu in de bioscoop. Een aanrader. ♦

28 DINGEN DIE IK HEB GELEERD

Nu het jaar op zijn einde begint te lopen, wordt het tijd om terug te kijken. Natuurlijk moet dat aan de hand van een lijstje, want zo hoort dat klaarblijkelijk als we kranten, televisieprogramma's en radiostations aan het einde van het kalenderjaar mogen geloven. Als 'sjaars' doe je allerhande ervaringen op, leer je van alles en verbaas je je zo mogelijk nog meer. Daarom hierbij een overzicht, waarin de volgorde van de punten volledig willekeurig is, want is jouw leven als student geordend?

Ik dacht het niet.

Bierflesjes, gestolen verkeersborden, posters van naakte vrouwen en kerstverlichting zijn gepaste decoraties om je huisje mee op te fleuren. En het is alleen maar mooier als posters en dergelijke met ducttape bevestigd zijn.

Mensen zijn soms echt heel stom. Waar je je ook bevindt, welke kliek mensen je ook tegenkomt: overal zitten er klootzakken tussen, mensen die jou het bloed onder je nagels vandaan halen of die jou gewoon totaal niet (willen) begrijpen. Gewoon lachen en zwaaien en ze in gedachten kielhalen.

Mentale inzinkingen horen bij het leven. Probeer ervoor te zorgen dat je altijd chocolademousse in de koelkast hebt om dit soort momenten te overkomen.

Koken is niet zo moeilijk en als je het even niet meer weet is er altijd nog groentegroente.nl dat je kan vertellen hoe lang je je broccoli moet koken.

Alcohol maakt meer kapot dan je lief is. Dit behoeft geen verdere toelichting.

Doodvriezen in een legertent zorgt voor teambuilding. Zeker als je dit begin september ergens in Zuid-Limburg doet. Echt gezellig, 10/10 would do again.

Het UB-leven is niks voor mij. En je hoeft mij niet te vertellen 'dat dat nog wel komt', want dat hebben al genoeg mensen gedaan.

De NS leert het nooit. Sein- of wisselstoring, koperdiefstal, bovenleiding kapot: heb altijd een plan B én een plan C achter de hand en ga er nooit zomaar klakkeloos vanuit dat de NS-bus ook daadwerkelijk komt of dat je trein op het aangekondigde spoor het station binnenrijdt.

Ik heb geen richtingsgevoel en inschattingsvermogen. En dit is heel prettig als je rondfietst in een stad waar je nog niet bekend bent. Nogmaals sorry als ik iets te laat op je hospi arriveerde, waarschijnlijk was ik verkeerd gefietst of had ik de reistijd verkeerd geschat.

De universiteit is soms net de middelbare school, maar dat mogen we niet zeggen want studeren is echt heel anders en veel volwassener en we zijn studenten ja geen scholieren met scooters en een wiskunde B-repetitie aankomende donderdag daarom gebruiken we studentikoze woorden en maken memes over hoe zwaar ons leven is en worden dronken op dinsdagavond en gaan niet naar ons hertentamen omdat we zo lekker nonchalant zijn en ik weet niet eens hoe mijn hoorcollegedocent eruit ziet maar aan de andere kant heeft ons huis wel een abonnement op de NRC en volgen we de politiek en dan vooral Forum voor Democratie waar we dan weer memes over maken en je moet ons serieus nemen ja want wij zijn de toekomst.

Studeren is niet zo moeilijk. Gewoon een beetje je best doen, college voorbereiden en je bent een heel eind. Althans, dat is tot dusver het geval. Hopen (of bidden?) dat dit zo blijft...

Kaas is ongehoord duur.

The past is a foreign country; they do things differently there.

IN MIJN EERSTE JAAR ALS STUDENT

door Maud Roelse

Strijken is overbodig. Gewoon een beetje gladstrijken en strak opvouwen en je creëert hetzelfde effect.

De helft van de onzin die je tegenwoordig uitkraamt bestaat uit inside jokes. Dit geeft aan dat je zelf langzaamaan een clichéstudent aan het worden bent.

Een van mijn vele talenten is in niet geheel nuchtere toestand whatsappen zonder typfouten. De taalpurist in mij is altijd nuchter.

Vo, paardenkut, je P, 'de UB uitspelen', SOGgen, huisrekening, Sinterkerst en nieuw, de IBB, tjak(schoenen), BVO'tje, AVG, afpilsen, schoonmaakrooster, BSA en 'nu is het af': zomaar een greep uit de afkortingen, zinnen en woorden die tot mijn standaardvocabulair zijn geworden.

Ik houd best wel heel erg van Zeeland. Niet van dat nummer Zoutelande van Bløf, dus als iedereen daar even over op zou kunnen houden, dankjewel.

Het voelt het eerste jaar nogal alsof je maar doet alsof, alsof je je voordoet als de zelfbewuste student die je nog lang niet bent/nooit zal worden. Eigenlijk is het gewoon weer de brugklas: na een week voel je je een volwaardige student en zit volledig in het ritme, maar aan de andere kant is er nog zo veel wat je niet weet of nog nooit hebt gedaan. Misschien verdwijnt dit als je 'sjaars' af bent, ik ga het meemaken.

Eet je meegebrachte eten niet allemaal op in de eerste pauze van je eerste college. Hoe verleidelijk het ook is, als je twee Knoppers, een handvol tomaatjes, een broodje Mario en een pakje Sultana Hartig al om kwart voor tien naar binnen gooit, heb je spijt als je je docent in de pauze om zes uur een meegebrachte pastasalade naar binnen ziet harken. God, wat zou jij graag zelfbeheersing willen hebben.

Ik zal nooit begrijpen hoe mensen zo rommelig/vies/ronduit ranzig kunnen zijn. Gratis tip: doe de afwas en neem de bovenkant van de wasmachine even af als je er wat zelfgemaakte tomatencrèmesoep op hebt gemorst.

Uitstelgedrag is nou eenmaal iets wat bij mij hoort. En anno 2018 moet je mij accepteren zoals ik ben. Dus.

Maak een boodschappenlijstje, anders escaleert het boodschappen doen en kom je thuis met zeven blikken soep, een chinees brioche en een zak het zes witte puntjes in plaats van een halfje bruin en een pak melk.

Combi-magnetrons zijn gecompliceerde apparaten. Je kunt ze het beste in hun waarde laten en er op gepaste afstand langslopen.

Ik heb m'n opgedane wiskundige kennis met betrekking tot het berekenen van de kans dat Anne drie keer achter elkaar een rode knikker pakt als er 29 knikkers in een vaas zitten, waarvan 1 rode, 6 zwarte en 17 witte, als Anne pakt zonder terugleggen en doorgaat tot ze drie rode knikkers heeft, tot dusver nog niet hoeven toe te passen tijdens deze studie. Pak aan meneer 'je hebt wiskunde bij alle studies nodig' Bernoulli.

Hospiteren is gewoon helemaal niet leuk en er is niks wat je daar aan kan doen. Even -zeg- vijftien keer door de zure appel heen bijten en dan zit je zomaar op een te dure kamer in Zeist met zes huisgenoten waarvan je er drie niet uit kunt staan. Zeg nou zelf, dat wil je toch?

>>>

Elke student gaat bij drie stralen zon barbecueën in het park/op het dakterras/op het balkon/ in de tuin en vindt zichzelf hierin nog steeds zo origineel dat dit in de kameradvertentie op facebook moet/op Instagram moet worden geplaatst/ de hele daarop volgende week aan iedereen moet worden verteld/ schriftelijk in een brief aan Mark Rutte moet worden medegedeeld.

Het komt allemaal wel goed. Als ik dan toch een beetje persoonlijk ga zitten doen, kan ik ook wel gewoon vertellen dat ik helemaal geen zin had om te gaan studeren. Ik dacht dat het niks voor mij was, dat hele studentenleven. Uitgaan, blokken voor tentamens, koken, wassen, schoonmaken. Hoe doe je dat überhaupt, jezelf in leven houden? Ook verwachtte ik dat studeren heel erg lastig zou worden en dat ik nu toch echt de zesjescultuur moest gaan omarmen. Ik vond het wel fijn zoals het was, lekker thuis, school op een paar minuutjes afstand. Ik kende het gebouw, had daar mijn vrienden, had er ervaringen en herinneringen opgedaan en daarnaast was de stad waarin die school stond zo lekker vertrouwd. De straten voelen veilig, de gebouwen en mooie plekjes zijn bekend. Nu moest ik een sprong in het diepe wagen en het lukte me maar niet daar enthousiast voor te worden. Ik ben nooit één van die mensen geweest die om het hardst riep dat ik écht niet kon wachten om te gaan studeren, weg uit de saaie provincie, de vrijheid en de drukte tegemoet. Nog altijd voel ik dat hele 'je studententijd is de beste tijd van je leven' niet helemaal, maar het valt allemaal wel mee. Nieuwe vrienden maken gaat snel, studeren is niet denderend lastig tot dusver en het is gebleken dat ik in staat ben mezelf in leven te houden. Ik spreek nog steeds af met m'n vrienden van de middelbare school en naar huis gaan is telkens een klein feestje, omdat het een synoniem is geworden voor weekend. Ik heb het afgelopen studiejaar meer mentale inzinkingen gehad dan in alle jaren daarvoor bij elkaar opgeteld en met de gehulde tranen kan je het waterpeil in de Kromme Rijn een paar centimeter laten stijgen, maar al met al was het te doen. Dus echt waar, het komt allemaal wel goed. ♦

INTERVIEW

Lot van Hooijdonk

Daniël van Beek & Huub Mol

Het leven in Utrecht wordt voor een groot gedeelte bepaald door het beleid van de gemeente Utrecht. Eén van die beleidsbepalers is Lot van Hooijdonk. Op het moment van interviewen (februari) was zij nog wethouder voor verkeer & mobiliteit, duurzaamheid en milieu. In het nieuwe coalitieakkoord heeft van Hooijdonk energie, mobiliteit, groen en dierenwelzijn in haar portefeuille. Vanuit haar functie drukt ze een grote stempel op het dagelijks leven in Utrecht. In januari werd ze voor het tweede jaar op rij verkozen tot beste jonge bestuurder van Nederland. Bovendien studeerde van Hooijdonk geschiedenis aan de Universiteit Utrecht én is ze oud UHSK-lid. Reden genoeg dus voor de Argus om langs te gaan en te praten over haar beleid, studie en hoe deze elkaar soms raken.

Wij zitten hier niet alleen uit interesse voor uw functie als wethouder, maar ook omdat u oud-geschiedenistudent bent. Wat was uw drijfveer om geschiedenis te gaan studeren?

Ik wilde de wereld beter leren begrijpen. Ik had een hoop keuzestress en heb uiteindelijk een blinddoek opgedaan en gekozen. Toen ik eenmaal begonnen was maakte ik het ook af. Achteraf denk ik dat ik echter andere dingen had kunnen studeren. Ik ben dus bepaald niet iemand die geschiedenis altijd het hoogst op de lijst had staan. Ik heb bijvoorbeeld ook getwijfeld om natuurkunde of geologie te gaan studeren, aangezien ik exacte vakken eveneens onder de knie had.

Dat beter begrijpen van de wereld, is dat gelukt? En merkt u dat uw opleiding als historica terugkomt in uw werk?

Ja, hoewel de wereld natuurlijk heel ingewikkeld is. Van je studie kun je denken, daar heb ik inhoudelijk wat van opgestoken, maar uiteindelijk is het vooral interessant wat voor analytische vaardigheden je hebt opgedaan. Als ik buitenlandse delegaties op bezoek heb leg ik graag uit hoe Utrecht ontstaan is. Utrecht was vroeger een religieus centrum, raakte in een soort winterslaap en werd in de negentiende eeuw weer wakker als een belangrijk centraal punt en industriestad. Dat kunnen we nu niet meer voorstellen. We zijn de hoogstopgeleide stad van Nederland! Die verandering is wel tekenend voor de moeilijke positie van de echte Utrechters die oude tijden nog hebben meegemaakt. Voor mij persoonlijk helpt het om deze verschijnselen historisch te duiden, maar ik vind het moeilijk dit per se aan mijn studie te koppelen. Ik heb in die tijd wel benodigde vaardigheden opgedaan, maar of het door Geschiedenis komt durf ik niet te zeggen.

U bent ook lid geweest van de UHSK, was u nog actief binnen de vereniging?

Ik heb twee jaar in de excursiecommissie gezeten, maar daarbij is het uiteindelijk gebleven. Ik was verder niet heel actief.

Over uw beleid: u verandert het straatleven enorm. Straten die tien jaar geleden enorm druk waren zijn nu rustige fietsstraten. Wat is uw drijfveer om de auto verder naar buiten te duwen?

Er zijn in het verkeer verschillende belangen: dat men van a naar b kan, dat is het traditionele beleid. Wij hebben gezegd dat het verkeer in de stad belangrijk is, maar dat we naar veel

meer doelen moeten kijken zoals gezondheid, leefbaarheid, klimaat, de economische kant en bereikbaarheid. Als ik moet kiezen tussen de verkeersdeelnemer of de bewoner kies ik voor de bewoner, die woont er het hele jaar. de verkeersdeelnemer is een passant, de overlast die hij ervaart is kort. Utrecht is de snelst groeiende stad van Nederland. Nieuwe bewoners gaan zich ook verplaatsen en de ruimte die daarvoor nodig is, is er niet. We moeten dus naar andere vormen van mobiliteit overgaan om meer ruimte te krijgen. Als je een groeiende stad leefbaar en bereikbaar wilt houden dan zal je het beleid daarop moeten afstemmen. Wij willen mensen verleiden alleen noodzakelijke autoritten te maken.

U bent ook verantwoordelijk voor de milieuzone. Wat zijn de effecten daarvan en hoe zijn deze meetbaar?

Die beslissing is voor mijn aantreden al genomen, ik heb het wel uitgevoerd. Uit onderzoek van het RIVM is gebleken dat luchtvervuiling na roken de grootste oorzaak is van gezondheidsskaden. Het probleem is dat wij in de stad weinig invloed hebben, veel vervuiling waait de stad binnen van elders. Wat we wel kunnen aanpakken zijn vervuilende, oude diesels. Deze hebben geen roetfilter en stoten tientallen keren meer uit dan auto's met roetfilter. Dus door er één oude diesel uit te halen staat dat voor heel veel andere auto's. Door minder dan twee procent van deze auto's te weren, zorgen we voor ongeveer 30 procent minder roetuitstoot in deze categorie. Achteraf is dat moeilijk te bewijzen, maar met kentekenscans hebben we berekend dat ongeveer 29 procent minder roet is uitgestoten. We kunnen helaas niet bewijzen dat het door de milieuzone komt. De causaliteit is niet vast te stellen en sommige media hebben dat gebruikt om te beweren dat de milieuzone niet werkt

Er kunnen dus ook andere oorzaken zijn voor de verbetering?

Ja, we doen heel veel, de bussen in Utrecht zijn bijvoorbeeld verschoond. Er zijn natuurlijk ook factoren als het weer die meespelen. Maar vergeleken met Amsterdam en Rotterdam is geconstateerd dat de lucht in Utrecht sneller schoon werd. Het lijkt zijn vruchten af te werpen, maar omdat we het niet keihard konden zeggen waren er toch partijen die riepen 'zie je wel, het werkt niet!'

Er zijn veel autoliefhebbers met kritiek op het beleid, zij spreken van 'automobilistje pesten'. Wat denkt u over deze kritiek?

De discussie ligt een stuk genuanceerder. Mensen kijken ook naar ons om de leefbaarheid te verbeteren. Het probleem met verkeer is dat er veel belangen door elkaar lopen. Het is in ieders belang is dat de kinderen veilig buiten kunnen spelen, de lucht schoon is, er weinig geluidsoverlast is, maar je wel elke dag met de auto naar het werk kan en voor de deur kunt parkeren. Maar de burens moeten dit ook kunnen. Als heel Utrecht gaat rijden dan staat ineens de weg vast. We kunnen niet alle belangen behartigen. Als je voor fietsers bouwt krijg je meer fietsers en wanneer je beleid afstemt op auto's je eenzelfde gevolg krijgt. We zijn er bijvoorbeeld in geslaagd om de fiets zo aantrekkelijk te maken dat we alweer aankijken tegen een tekort van 9.000 plaatsen in de fietsenstallingen rondom het station! Op het moment dat je gaat verruimen staat de boel een paar jaar later weer vast. Of dit nu files of een tekort aan plekken betreft

Er is sprake van een verbreding van de snelweg ter hoogte van Amelisweerd. Is dat dan iets waar jullie je tegen verzetten?

Ja, we hebben in het vorige coalitieakkoord staan dat ik het sentiment van de bevolking mag vertolken, dus ook over de snelweg. Lokaal is er ook een politieke meerderheid tegen. Landelijk is het nog geen gelopen race. De aanbesteding is nog niet begonnen dus er kan nog wat aan gedaan worden. Ikzelf hoef er niet over na te denken: ik vind dit gewoon slecht beleid. Mensen zien dat gelukkig ook steeds beter in. Ze zien dat waar de schop in de grond is gegaan de file alweer terug is of tien kilometer verderop staat.

Het is dus volgens u het verplaatsen van het probleem?

Precies, en de ultieme flessenhals is uiteindelijk de stad. Dat vind ik ook zo naar. Voor zover de file weg is gaat 'ie in de stad staan. Daar wonen mensen en die hebben er last van, je kan beter de file laten staan als een soort van gedragsregulerende maatregel. Ik zie files liever op de snelweg dan in de stad.

Vanuit die gedachte is in Utrecht ook het enorme project bezig rond Hoog Catharijne waarbij ook de Singel weer terugkeert. Ziet u zelf ook het historische contrast met vijftig jaar geleden?

Ja, dat zie ik zelf ook. Ik had Zweden over de vloer en die vroegen hoe wij aan de fietscultuur kwamen en daar past een mooi historisch verhaal bij: Aan het einde van de jaren zestig waren er veel auto's terwijl we daarvoor vooral fietsen hadden. Na de oorlog wilde iedereen een eigen auto.

Daardoor waren er enorm veel verkeersslachtoffers. Veel jonge ouders kwamen daartegen in opstand. Samen met de oliecrisis zorgde het ervoor dat Nederland begon te bouwen aan een aparte fietsinfrastructuur. Specifiek in Utrecht kregen we in de jarenachtig het verzet tegen alle sloop, er is hier veel afgebroken om ruimte te maken voor auto's. Dat leidde uiteindelijk tot maatschappelijk verzet. Mensen wilden niet dat de stad rond de auto werd georganiseerd. De pendule gaat nu weer de andere kant op en wij willen de stad rond de mens organiseren.

U probeert de burger actief te betrekken in uw beleid. Heeft u het idee dat dit werkt en dat bewoners nuttige input geven?

Er wonen meer dan 300.000 mensen in onze stad. Waar de stem van de burger bijvoorbeeld naar buiten komt zijn de herinrichtingen, zoals de Adriaan van Ostaedelaan. Daar zijn de bewoners intensief bij betrokken geweest. Er liggen meer van dit soort herinrichtingsplannen klaar. Bewoners werken hier met een frisse en kritische blik aan mee. Zij kunnen inschatten wat de gevolgen van een ingreep zijn en wij hebben de experts het uit te voeren.

Ziet u uw prijs voor beste jonge bestuurder als een bevestiging dat uw beleid opvalt en werkt? Hecht u daar veel waarde aan?

De beste bestuurder bestaat niet. Er bestaan altijd meerdere wegen naar succes. Het hangt heel erg van de tijd en de situatie af. Maar het feit dat mensen mijn naam invullen geeft toch aan dat je beleid in positieve zin opvalt ja, dat is een mooie opsteker.

Kan Utrecht in uw ogen gezien worden als vooruitstrevend ten opzichte van de rest van Nederland?

We merken dat steeds meer internationale delegaties zich in de stad melden. We zijn als stad ook genomineerd voor de prijs voor het beste bestuur van Nederland. We vallen op in duurzaamheid en leefbaarheid. Dat is niet alleen mijn succes, maar dat van heel de stad. Ik denk dat wij in Nederland zeker een vooruitstrevende stad zijn.

Lot van Hooijdonk heeft onder andere 'mobiliteit' in haar portefeuille. Ze probeert de burger actief te betrekken bij haar beleid.

Bij de UHSK zijn we steeds meer bezig met duurzaamheid. Dit begint uiteraard klein, met het uitbannen van kartonnen bekertjes bijvoorbeeld. Heeft u hier nog tips voor?

Het zal vast een vervelende mededeling zijn, maar niet meer vliegen met de Excursiecommissie zal al veel helpen. Daarnaast kun je op microniveau altijd steentjes bijdragen. Denk bijvoorbeeld aan om geld over te maken naar een stichting die bomen plant, voordat je gaat vliegen. Of het aanspreken van je huisbaas over het energiegebruik in jouw studentenwoning.

Wat vindt u het mooist aan Utrecht?

Het mooiste vind ik de plekken die met behulp van de omwonenden uitgegroeid zijn tot plekken waar de sfeer mooi is en mensen graag komen.

En wat is voor u een verborgen kant van de stad? Een kant die aandacht zou verdienen?

De mensen waar het minder goed mee gaat. Velen leven in een eigen bubbel en kennen geen mensen die qua inkomen aan de onderkant van onze stad zitten. Een van de belangrijkste verbeterpunten voor mij is dat mensen uit verschillende bubbels leren kennen, begrijpen en uiteindelijk met een kleinere kloof samen kunnen gaan leven, in een duurzaam en groen Utrecht.

Heeft u nog advies voor geschiedenisstudenten? En in het bijzonder studenten die de politiek in zouden willen?

Wat ik tegenwoordig vaak hoor zijn studenten die met een burn-out zitten, of gestrest zijn over hun toekomst. Mijn devies is: volg je eigen pad, jullie hebben genoeg bagage om een mooie carrière op te bouwen. Probeer zoveel mogelijk je interesses na te leven en ja te zeggen op avonturen waar geen nee op gezegd kan worden. ♦

door David van Thiel

De Slag bij Pavia

De *Argus* gaat in de aanval, maar hier bij Veldslagverslag houden wij het nog redelijk vredelievend. Zover dat kan in een veldslagverslag. Twee weken geleden zat ik met een lang gezicht in de hoorcollegezaal van Drift 21. Het ging om de cursus Voegmoderne tijd. Ja, dit vak had ik niet gehaald in mijn eerste jaar. Daar zat ik dus, helemaal alleen. Zonder al je vrienden heb je ineens met verrassend weinig afleiding te maken en ga je voor het eerst toch wel aandachtig naar de spreker luisteren. En die spreker, David Onnekink, vertelde over de Italiaanse Oorlogen: een conflict aan het begin van de Voegmoderne tijd dat bijzonder bloedig was en waar vele innovaties op het slagveld voor het eerst werden toegepast. Dat prikkelde uiteraard mijn interesse. Wat Wikipedia-zoekopdrachten verder en je weet weer heel wat. En jullie weten na het lezen van deze rubriek hopelijk ook weer wat meer.

De Italiaanse Oorlogen zijn een serie van losse conflicten die zich afspeelden tussen 1494 en 1559, waarin Italiaanse stadsstaten en de Europese grootmachten streden om controle van het schiereiland. Italië was een lappendeken van allerlei kleine staatjes, die tot dan toe altijd een grote autonomie genoten. De Italiaanse renaissance had gebloeid en prachtige gebouwen en kunstwerken waren vervaardigd. Het was dan ook de parel van Europa. Maar zoals vaak maakte oorlog daar een eind aan. Elders, in het verre Parijs, zat de Franse koning onzeker op zijn troon. Deze koning, Frans I, zag dat zijn Spaans-Duitse collega Karel de Vijfde een rijk had dat zijn eigen rijk begon te omcirkelen. De Nederlanden, het Heilige Roomse Rijk,

Bourgondië en Spanje waren allen onderdeel van het Spaans-Habsburgse Rijk. Frans voelde zich uiteraard in het nauw gedreven. Toen de Habsburgers ook nog eens interesse begon te tonen in Italië was voor Frans de maat vol. Frankrijk zou dan immers helemaal omsingeld zijn door een grote rivaal. De Italiaanse oorlogen waren dus voornamelijk een machtsstrijd met als hoofdrolspelers de huizen van Habsburg en Valois.

Dit uitte zich in zes conflictperiodes, elk met een onderlinge vrede. De vierde conflictperiode duurde van 1521 tot 1527. In 1519 werd Karel de Vijfde verkozen tot keizer. Karel had een persoonlijke vete met Frans I, omdat Frans zich ook verkiesbaar had gesteld als keizer. Hierdoor kreeg de Valois-Habsburgse rivaliteit nog een persoonlijke impuls en het leidde tot een nieuwe oorlog.

Het conflict begon met de inname van Milaan in 1521. Milaan was in de voorgaande jaren ingenomen door de Fransen op de *Sforza's*, die Duitsgezind waren. Hierdoor vormden de Fransen samen met de Venetianen, hun belangrijkste bondgenoot in Italië, een machtsblok. Dat zat Karel in de weg, wiens voornaamste bondgenoot in Italië de Pauselijke Staat was. Toen de Fransen door de gezamenlijke inzet van Pauselijke en Keizerlijke troepen uit Lombardije werden verdreven, waren Frankrijk en Venetië van elkaar gescheiden. Dit was zeer duidelijk een minder sterke positie en Frans wist dat hij hard terug zou moeten slaan, wilde hij enige zeggenschap in Italië behouden. Ook op de ander slagvelden, zoals Noordoost-Frankrijk zat het de Fransen tegen.

Er moest dus echt iets gebeuren wilde Frankrijk enige hoop hebben de oorlog te winnen. In 1524 leidde Frans hoogstpersoonlijk een leger van veertigduizend man over de Alpen. Doel van de expeditie: Milaan heroveren en Franse dominantie in Noord-Italië herstellen. Het grote Franse leger kon gemakkelijk tot Milaan doorstoten. Het negenduizend man sterke garnizoen van Milaan besloot de stad aan de Fransen over te laten en verschansten zich in de stad Pavia, een stad zo'n vijftig kilometer ten zuiden van Milaan. Frans achtervolgde hen en besloot de stad te belegeren. Omdat aanvankelijke pogingen om de stad te bestormen mislukten, werd er besloten de Keizerlijke troepen uit te hongeren.

Na vier maanden beleg arriveerde er vanuit Duitsland een ontzettingsleger, dat Frans afsneed van zijn communicatie met Milaan. Het ontzettingsleger bestond onder andere uit vijftienduizend landsknechten. Dat waren zeer gedisciplineerde en ervaren piekeniers die in Europa alleen door de Zwitsers werden overschaduwd. Een erg geduchte tegenstander dus. Maar Frans kon rekenen op zijn zware cavalerie, de *gendarmes*, die al eeuwen de ijzeren vuist van het Franse leger waren.

Vrijwel elke Franse ridder werd gedood of gevangen

Frans had zijn kamp opgezet in het ommuurde jachtreservaat van Mirabello, vlak buiten Pavia. Het Spaans-Duitse leger, dat dus bestond uit het ontzettingsleger en het garnizoen, brak in het donker onopgemerkt door de muren van het reservaat en stelde zich in slagpositie op. Dit was dus de vroege ochtend van 24 februari 1525. Een gedeelte van de Franse cavalerie kwam per ongeluk de vijand tegen en sloeg alarm. Frans probeerde in alle haast zijn troepen gevechtssklaar te krijgen.

Vlak bij de bres in de muur waren Zwitserse huurlingen van Frans slaags geraakt met de Duitse landsknechten. De Duitse landsknechten decimeerden de Zwitsers voordat

Frans versterkingen konden sturen. Frans werd hierdoor afgeleid van de hoofdaanval van de Spanjaarden, die recht op hem af kwam. Een batterij Franse kanonnen spotte als eerste deze aanval en zij begonnen een bombardement op een groot deel van de Spaanse-Duitse cavalerie, waar de Spaanse-Duitse bevelhebber Charles de Lannoy zich bij had aangesloten. Toen Frans deze Spaanse-Duitse troepenmacht op hem af zag komen, wist hij dat hij meer tijd nodig had om zijn mannen in positie te krijgen.

Om tijd te winnen nam hij persoonlijk bevel van *gendarmes* en beval een Middeleeuws-achtige charge van zijn ridders. Frans zag een opening en beval een charge van zijn *gendarmes*. Deze charge verpletterde de Spaanse-Duitse cavalerie en zij werden van het slagveld af gedreven. Echter waren hierdoor de Franse kanonnen een tijdje non-actief. Bang om hun koning te raken, staakten zij het vuren waardoor ze lange tijd nutteloos waren. Ook was Frans door deze charge compleet afgezonderd geraakt van de rest van zijn leger. Dit was een enorme blunder en Frans en zijn ridders werden omsingeld door de terugkerende Duitse landsknechten. Vrijwel elke Franse ridder werd gedood of gevangen. Frans zelf werd ook gevangengenomen.

De rest van het Franse leger lukte het niet de tijd van slag te keren. De infanterie in het midden probeerde Frans en zijn cavalerie te ondersteunen, maar zij waren te traag. Franse troepen op de rechterflank waren defensief opgesteld en konden Frans dus ook niet assisteren. Een complete nederlaag voor de Fransen leek onvermijdelijk, zeker met de koning in gevangenschap. Om zijn eigen vrijlating te bewerkstelligen moest Frans al zijn claims op gebied buiten Frankrijk laten gaan. Hierdoor verloor Frankrijk een groot deel van hun invloed in met name Italië, waar Frans zo hardnekkig voor had gevochten.

Dit betekende overigens niet dat Frans de strijd had opgegeven. Enkele jaren later viel hij opnieuw Italië binnen en er zouden nog twee Italiaanse oorlogen volgen. De slag bij Pavia kreeg nog een nare nasleep. De Spaans-Duitse legeraanvoerders waren niet in staat om hun huurlingen te betalen en werden geforceerd naar Rome te marcheren. Wat er toen met Rome gebeurde, kan je wel raden. Een kleine hint: het is beschreven in een nogal bekend nummer van Sabaton. ♦

De olympische worsteling van Vanderlei De Lima

door Huub Mol

Opeens was hij daar. Rennend, springend, zwaaiend met borden, tussen het lawaai van de wagens op het circuit van het Britse Silverstone. Met gevaar voor eigen leven, terwijl coureurs als Michael Schumacher met zo'n driehonderd kilometer per uur langs raasden. Voor Cornelius 'Neil' Horan was het zijn eerste optreden in een opzienbarende reeks. Horan, een uit het ambt gezette Ierse priester, verstoorte vele grote sportevenementen, waardoor hij een opvallende televisiepersoonlijkheid werd. Dit om zijn eigen religieuze boodschap te verspreiden. De meest tragische gebeurtenis uit zijn reeks vond plaats tijdens de Olympische Spelen van Athene in 2004. De marathon was in volle gang en Vanderlei Cordeiro de Lima was op weg naar de gouden medaille, toen met nog zes kilometer te gaan de Braziliaanse commentatoren uit hun slof schoten: *'Que Absurdo!'* Een blik op het verhaal van de Ierse priester, de Braziliaanse marathonloper en het olympische incident in 2004.

Naast het genoemde incident op het autocircuit van Silverstone toonde Horan zich onder meer bij een paardenrace in Engeland, waar hij op tijd door de beveiliging staande werd gehouden. Een poging het olympisch stadion van Berlijn tijdens het wereldkampioenschap voetbal in 2006 binnen te dringen mondde eveneens uit in een mislukking. Ook een tenniswedstrijd op Wimbledon wist hij te verstoren. Vaak werd hij aangehouden en ook vastgehouden, maar omdat zijn celstraffen kort bleven, kon Horan grote evenementen blijven verstoren. Zijn behoefte aan aandacht leidde zelfs tot een optreden in de talentenjacht Britain's Got talent.

Maar waarom viel Horan steeds binnen bij de genoemde evenementen? De nu zeventigjarige Ier heeft naar eigen zeggen gegronde redenen om in te grijpen bij grote sportevenementen. *'The dancing priest'* is een van de dertien kinderen van een gezin uit een plattelandsdorpje. In 1973 werd hij priester, maar Horan manifesteerde zich meer en meer als waarzegger. Zijn boek *A Glorious New World Very Soon to Come* vertelt het wereldbeeld volgens Horan, een beeld dat hij tijdens zijn optredens zegt te willen verspreiden. Hij gelooft in een tweede Messias, waarna de wereldbewoners opgesplitst zouden worden in onsterfelijke christenen en 'geadopteerde joden'. De eerste groep zou de wereld regeren en de laatste groep zou onderdanig zijn. De Ier beschrijft dit als het einde van de wereld zoals wij deze kennen. Het gedrag van Horan werd door beveiligingen van grote evenementen weldegelijk gecommuniceerd. De vraag blijft daardoor hoe het op de 29e augustus in 2004 zo gruwelijk misging. Het was voor de Braziliaanse marathonloper Vanderlei De Lima de hoofdoorzaak dat hij zijn gouden droom zag veranderen in een nachtmerrie.

Vanderlei grossierde als sportman niet in zeges. In een tijd dat het marathonlopen een atypische periode doorging, was Vanderlei hier een goed voorbeeld van. Als straatarme boerenzoon uit het tropische Cruzeiro liep de tengere Zuid-Amerikaan veel hard. Voor de familie De Lima was het dan ook een godsgeschenk dat Vanderlei het talent bezat om te ontsnappen uit de wrede werkelijkheid. De kleine Vanderlei begon zodoende met het winnen van hardloophwedstrijden. Eerst op lokaal, later op nationaal niveau, om uit te groeien tot een van de vaandel dragers van het Braziliaanse atletengilde. Maar Brazilianen vielen niet

op in het hardlooppeloton. Echter, waar hedendaags het langeafstandslopen gedomineerd wordt door atleten van Afrikaanse afkomst, gold dat voor de olympische race van 2004 nog niet.

Als 35-jarige routinier had Vanderlei een lange loopbaan achter de rug. Maar de Braziliaan gaf, zeker op eerder gelopen grote marathons, vaak niet thuis. Zeker omdat Brazilië als land vrijwel nooit een medaille haalde op atletiekonderdelen, waren er niet veel verwachtingen. Het ontbreken van gedoodverfde favorieten zou in het snikhete Griekenland sowieso voor een open wedstrijd zorgen. Vlak voor het vallen van de avond werden de ruim 42 kilometer in gang geschoten nabij de bakermat van de olympische spelen, in het plaatsje Marathon.

Aftasten was het gevolg. Het eerste uur was als een zondagavondwandeling. Een peloton van rond de honderd atleten bleef gegroepeerd samenlopen. Nagenoeg halverwege liep deelnemer 1234 weg uit de grote groep. Vanderlei begon aan een indrukwekkende solo. Een solo die de tot dan toe gezapige marathon nodig had. Al gauw steeg zijn voorsprong naar om en nabij de veertig tellen, in marathontermen een flinke buffer op de concurrentie. De kleine Braziliaan behield de opgebouwde buffer lange tijd. De meetpunten na 25, 30 en 35 kilometer vlogen allemaal voorbij en hoewel hij, inmiddels in de lichte schemering, met nog zeven kilometer te gaan iets van zijn voorsprong inleverde, leek een historische zege voor Brazilië in de maak. De fanatieke commentatoren hadden er maar één woord aan vuil te maken; *'impressionante'*.

In het zog van Vanderlei hadden twee andere lopers zich losgemaakt van het peloton. De Italiaan Stefano Baldini en de Amerikaan Meb Keflezighi namen als achtervolgers de positie van *best of the rest* in. Op de brede boulevards van Athene hadden ze Vanderlei stevast in de verte in het zicht. Het duo wist seconde voor seconde dichterbij de kleine Braziliaan te komen en met nog zeven kilometer af te leggen was het gat geslonken tot 25 seconden. Baldini en Keflezighi hadden de vaart er beter in zitten dan Vanderlei, maar hun aanval leek te laat te zijn gekomen. Maar juist met de eindstreep in zicht veranderde Neil Horan de afsluiter van de Olympische Spelen van 2004 in een vreselijk drama.

Televisiekijkers verstomden. De koploper liep in het midden van het camerabeeld, maar plots was daar een toeschouwer die vanaf rechts de straat op rende. Met de gouden medaille in het zicht werd de leider in de wedstrijd

door Horan vastgegrepen en naar de kant geduwd. Wat restte was een lege weg, zonder Vanderlei. De commentatoren schoten in de schrikstand. *'Um problema com Vanderlei?'* Een groep andere toeschouwers was de atleet te hulp geschoten en uit een worstelend groepje mensen verscheen Vanderlei terug in beeld. Met een pijnlijke grimas en serieuze fysieke malaise strompelde Vanderlei weg van de plek waar het gebeurde. De race kreeg een totaal andere wending.

De aangedane Vanderlei verloor zeker tien seconden en had op lichamelijk vlak een dusdanige klap gekregen dat het een kwestie van tijd was voordat Baldini en Keflezighi hem zouden achterhalen. Dit gebeurde dan ook met nog drie kilometer te lopen. Vanderlei lag op deze manier slechts op koers voor de derde plaats en dus de bronzen medaille. Terwijl Athene pikkedonker werd, kreeg de olympische afsluiter eveneens een gitzwarte lading. In het kolossale stadion van voetbalclub Panathinaikos lag de eindstreep van de marathon. De toeschouwers in het stadion keken mee op grote schermen en hadden het incident meegekregen.

Baldini bleek te sterk voor Keflezighi en legde beslag op het goud, waar de Amerikaan zilver mee naar huis nam. Maar de mensen in het stadion hadden voor dat gevecht geen moment de aandacht. Voor hen was maar één iemand de held van de avond: Vanderlei De Lima. Onder enorm gejuich en lawaai betrad de Braziliaan het stadion, waar nog een ronde moest worden afgelegd. Het werd een ereronde, waarbij alle aandacht uitging naar de bronzenmedaillewinnaar. Het zijn ontroerende beelden, waarbij er een lach van oor tot oor verschijnt op het gezicht van de gevallen koploper. Nog bijna verspeelde hij zijn derde plek aan de Brit Jon Brown, maar eenmaal over de finishlijn zou Vanderlei als een legende de olympische historie ingaan: *'o heroi Brasileiro na marathona'*

De vraag is achteraf of Vanderlei zijn voorsprong had vastgehouden. 'Ik denk het niet', beweert Keflezighi. 'Stefano en ik werkten goed samen en we zouden hem hoe dan ook inrekenen'. Desondanks blijft het incident tussen Horan en Vanderlei een van de duisterste sportmomenten aller tijden. Horan schreef naderhand een brief aan Vanderlei, met excuses en een uitleg waarom hij de Braziliaan uit de wedstrijd trok. 'Omdat het moest', volgens Horan. 'Dit was de manier om mijn boodschap te verspreiden'. Vanderlei liet nooit meer een reactie na. Mede daardoor kleefte aan de kleine Braziliaan vooral bekendheid vanwege het gruwelijke incident in Athene. *Que absurdo!* ♦

Von Ranke vs. Van Meer

door Max Yvo van Meer

De rechtszaal zat bomvol omdat iedereen wist wat er op het punt stond om te gebeuren. De zaak van de eeuw. De rechter las de aanklacht nog één keer door en gniffelde. Dit zou nog weleens vermakelijk kunnen worden. De advocaat van de verdediging zat geïrriteerd op de tafel te tikken met haar pen en wendde zich tot de twee mannen naast haar, een eerste met krulletjes en een tweede met een bril. 'Waar is die malloot?', vroeg ze. Jesse en Matthias haalden hun schouders op. De deur van de rechtszaal ging open, waardoor iedereen opstond en verwachtingsvol naar de deur keek. Een dun slungelig mannetje met warrig bruin haar stapte naar binnen en de hele zaal zuchtte, lichtelijk teleurgesteld. 'Nou zeg...' mompelde de man en hij ging zitten. 'Max, je bent te laat!' klaagde Kelly.

'Meneer Van Meer, het heeft even mogen duren...' de rechter keek over zijn brilletje heen en Max schoof op zijn stoel. 'Ik...uh, ik moest uit Zeist komen...' De rechter leek geen genoegen te nemen met het slappe excuus, maar de deur vloog wederom open. Dit keer scheen er een verblindend wit licht door de deur en klonk er oorverdovend engelengezing! Een man, gekleed in zwart, stapte uit het licht. Er bungelde een medaille om zijn nek. Hij zag er meer uit als een gezellige opa dan als de grondlegger van de geschiedkundige wetenschapsfilosofie. 'Guten Tag!' De deur knalde dicht achter Leopold von Ranke en iedereen, inclusief de rechter, stond spontaan op en applaudiseerde. Tikje verontrustend wanneer men hoopt op onpartijdige rechtspraak. 'Ik vond het een klein beetje overdreven...' mompelde Max en Kelly porde hem met haar elleboog.

'Herr Von Ranke...u hebt geen advocaat?', vroeg de rechter en de meest invloedrijke historicus van de negentiende eeuw schudde zijn hoofd. 'Ich heb de regels van geschiedschrijving geschreven, niemand kent ze beter dan ich en niemand ziet beter dat Herr Van Meer ze aan zijn laars lapt dan ich!' Herr Von Ranke zwaaide met zijn beoordelende vinger en wees de nerveuze semi-jonge historicus aan. Herr Van Meer schraapte zijn keel. 'Nou, dat is niet helemaal eerlijk want Jesse en Matthias hebben de historische rechtbank ook geschr...' Max stond op het punt zijn voorgangers in de zaak te betrekken maar zag

nog net Jesse en Matthias uit het raam klimmen. 'Hey! Wat is dit nou!' Matthias sprong uit het venster zonder iets te zeggen maar Jesse zwaaide nog voordat hij verdween. 'Succes ermee!' Max wendde zich tot Kelly maar die haalde alleen haar schouders op.

Hij zag er meer uit
als een gezellige opa
dan de grondlegger
van de
geschiedkundige
wetenschapsfilosofie

'Het lijkt erop dat uw kameraden *sich auf die Socken machen!*, merkte Herr Von Ranke op en Max gooide zijn handen op uit frustratie. 'Nou! Oké dan...wat is precies uw probleem? Het is maar een humoristisch st...' Herr Von Ranke sprintte met verbazende snelheid op hem af en ramde met zijn handen op de tafel. '*Das ist kein Witz!*' Max leunde naar achteren in zijn stoel en viel bijna achterover maar Kelly greep net op tijd zijn armleuning en duwde hem weer op vier stoelpoten. 'Jij maakt een grap van mijn *lebenswerk!* Negeert al mijn regels! En daarom eis ik dat deze historische rechtbank opgeheven wordt!' Max stak langzaam zijn hand op en Herr Von Ranke fronste. 'In mijn verdediging ... over het algemeen is het wel grappig, dat is ook wat waard.' Kelly stond op en Herr Von Ranke deed een stap terug. 'Herr Von Ranke...u kunt natuurlijk de hele dag tegen mijn cliënt aanschreeuwen...of we laten hem plaatsnemen in de getuigenbank. Dan kunnen jullie allebei je punt maken. Akkoord?' Herr von Ranke knikte resoluut, maar Max was het er niet helemaal mee eens. 'Heb ik nog wat in te brengen?' 'Nee.', zeiden Herr Von Ranke en Kelly als één.

Max mopperde terwijl hij plaatsnam op de getuigenbank en Herr Von Ranke keek hem minachtend aan. 'Herr Von

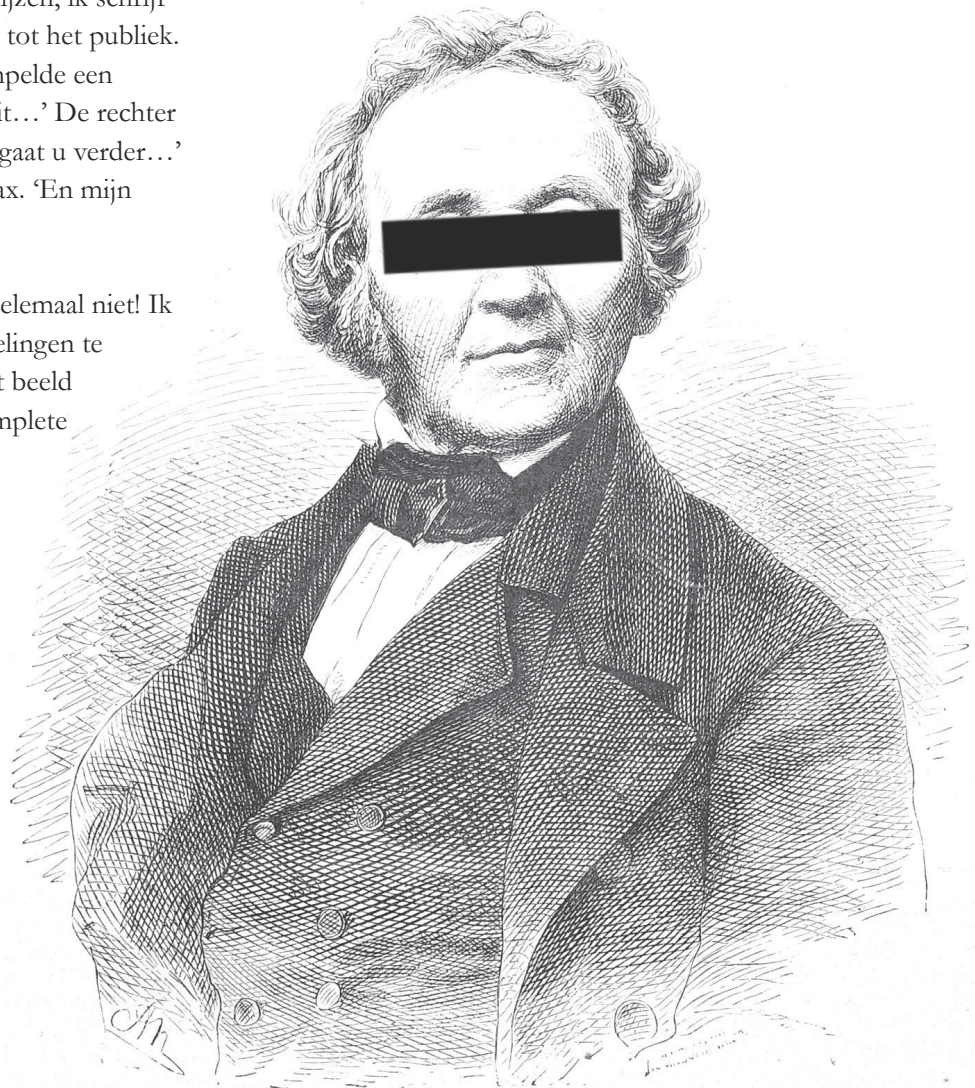
Meer...u bent bekend met mijn *Wissenschaftsphilosophie*?', vroeg de oude historicus. 'Ja wohl!' antwoorde Max en hij zag Kelly haarzelf op het voorhoofd slaan. 'Dan snapt u mijn bezwaren tegen uw werk?' Max knikte langzaam. 'Kein Kontext, slechte bronkritiek en u...verurteilt het verleden.' Max keek naar Kelly die op haar telefoon zat. 'Ga je nog ingrijpen of...?' Kelly keek op. 'Gaat wel lekker toch?' En voordat Max kon antwoorden keek Kelly weer naar haar telefoon. 'Oké...ik snap dat de context soms wat...gebrekkig is, maar ik heb maar twee bladzijden! Daar kan ik niet alles in proppen!' Leopold leunde dichter naar Max toe en hij probeerde verder weg te zakken in zijn stoel. 'Das ist kein excuus...de Kontext verdient meer bladzijden!' Max wees het publiek in en sprak Herr Von Ranke tegen. 'Ga dat maar eens tegen Daniël ofzo zeggen!' Een man met schapenkrullen stond op. 'Hou mij hier buiten, Max!'

'En ik snap dat de bronnen beter kunnen maar met Wikipedia kom je een heel eind.' Herr Von Ranke fronste. 'Wiki was?' Max zuchtte. 'Wikipedia, een digitale bron aan kennis. Niet het meest betrouwbare maar ik schrijf ook geen scriptie...ik schrijf niet om te onderwijzen, ik schrijf om te vermaken.' Von Ranke wendde zich tot het publiek. 'En is dat gelukt?', vroeg hij en Kelly mompelde een antwoord. 'Daar is de jury nog niet over uit...' De rechter keek naar zijn horloge. 'Herr Von Ranke...gaat u verder...' Herr Von Ranke keerde zich weer naar Max. 'En mijn laatste aantijging?'

Max fronste. 'Ik veroordeel het verleden helemaal niet! Ik deed juist mijn best om dat soort veroordelingen te ontkrachten! Het imago van de dodo's, het beeld van Genghis Khan, ik probeerde die incomplete beelden juist aan te vullen en dat baseerde

Een man met schapenkrullen stond op. 'Hou mij hier buiten, Max!'

ik op de bronnen die ik had! Ik probeerde de context aan te vullen, is dat niet wat u wilt?' Herr Von Ranke aarzelde. 'Ja, het is wel lekker makkelijk, hè, om een beetje tegen mij aan te schoppen terwijl ik alleen maar wat goeds probeer te doen...' Kelly stond op. 'Edelachtbare, volgens mij is het wel duidelijk. Er is hier geen intentie om de richtlijnen van Herr Von Ranke te overtreden...ik zie geen reden om de historische rechtbank op te heffen.' De rechter zette zijn bril wat hoger op zijn neus. 'Dat lijkt mij ook...vooral omdat ik anders mijn baan kwijt ben.' ♦

HET BOOSWORDENSTAPPENPLAN

door Thomas van Royen

Dit stappenplan is bedoeld om bij elke gelegenheid even lekker boos te worden, want soms is dat precies wat je nodig hebt. Of je nu op de verjaardag van tante Bep bent waar ze nu juist alleen die taart heeft die je zo smerig vindt, of een romantische strandwandeling maakt en je je doodergert aan het zand dat steeds tussen je tenen komt, of als je in de supermarkt bent en de persoon voor je tergend langzaam loopt: dit stappenplan zal je ongeacht de omstandigheden helpen om van een koele kikker in een driftkikker te veranderen.

STAP 1: Vind je doelwit

Eerst is het belangrijk om iets te vinden waarover je je druk kan maken, het is zonde van de moeite als je loze irritaties rondstrooit. Een misvatting is dat alleen personen als doelwit gelden: voorwerpen of situaties kunnen net zo goed gelden als mikpunt, je moet gewoon een beetje creatief zijn. Zie je die spuuglelijke vaas die je ooit cadeau hebt gekregen van die onnadenkende 'kennis'? Of heb je even genoeg van dat rotweer en moet je even stoom afblazen? Doelwit gevonden! Voorwerpen en situaties zijn ideaal om over te flippen als je geweld zou willen gebruiken. Als je dit namelijk bij personen wil toepassen, is het een stuk minder gewenst en is de kans groter dat je in aanraking komt met de wet. Spreek wel een persoon aan over hetgeen waaraan je je ergert: het ziet er namelijk nogal vreemd uit als je tegen die vaas loopt te schreeuwen.

STAP 3: Ga op het doelwit af

Deze stap dient subtiel genomen te worden, alles zit hem in de verfijning. Loop in een steeds sneller tempo op je doelwit af terwijl je vlammeende ogen erop gericht blijven. Schat de afstand en snelheid wel een beetje in - je wil immers niet dat je minutenlang onderweg bent - maar je wil ook niet sprintend aan komen zetten: je moet die energie zo namelijk ergens anders voor inzetten. Ben je er al? Tijd voor de volgende, cruciale stap.

STAP 2: Tel tot tien

Nu je je doelwit hebt gevonden is het tijd om je langzaam op te winden. Tel eventjes tot tien en zorg voor een onregelmatige ademhaling. Je moet die boosheid door je aderen voelen stromen, dus zorg dat die zuurstof ongelijk verdeeld binnenkomt en je lichaam even onregelmatig weer verlaat. Als je er fijn bij voelt mogen je tanden hoorbaar knarsen en mag je lichtjes grommen als je uitademt. Ademhalen door de neus is aan te raden: dit klinkt net wat agressiever en zorgt ervoor dat mensen die je willen kalmeren uit de buurt blijven. Bal ondertussen ook je vuisten voor het gewenste effect en zet die frons maar op je gezicht. Wenkbrauwen naar beneden, verwrongen mond, woedende ogen, ja, perfect! Volgens mij ben je klaar voor de volgende stap.

STAP 4: De opbouw

Net als bij de vorige stap is finesse van belang. Neem nog even een paar onregelmatige ademdeugen. Verhef je stem tot middelhoog volume, maar niet té hoog want je wil niet meteen al die kracht verliezen. Het helpt om te beginnen met een retorische vraag die normaal nergens op zou slaan, maar je verwacht dan ook geen antwoord. Gebruik bijvoorbeeld zinnen als: 'Wat heeft dit te betekenen?', 'Zijn we helemaal gek geworden?' of 'Is dit een grap of zo?' Na de onbeantwoorde vraag moet je de toon van je stem steeds hoger laten worden. Begin wel om de paar zinnen vanaf een lagere toon, je wil namelijk niet overkomen als een psychotische chihuahua die op elk moment uiteen kan spatten (tenzij dit natuurlijk je intentie is). Nu je de opbouwende tirade achter je hebt gelaten is het meteen tijd om door te gaan naar het echte werk. De overgang tussen deze twee stappen moet snel zijn, anders krijg je niet het gewenste effect.

STAP 5: Het toppunt van boosheid

Eerst wil ik je feliciteren met het bereiken van de vijfde stap: ondanks alles ben je klaar om helemaal uit de pan te gaan in die overvolle treincoupé of heb je het helemaal gehad met dat deksel van de pot augurken dat maar niet open wil. De vragende toon in je stem is volledig verdwenen en je kan nu volledig overgaan in een woede-uitbarsting. Haal alle verwijten erbij die je maar kan bedenken en spreek woorden uit die je normaal gesproken nooit zou uitspreken. Wees vooral creatief: het is jouw woede en de laatste stap is daar de beste uiting van. Laat je meevoeren door je kwaadheid en wees als een allesvernietigende lavastroom, met woorden of met daden. Doe dat in het laatste geval alleen bij voorwerpen of situaties natuurlijk, anders komt de hand van de wet toch wel erg dichtbij.

door David Leenstra

Geen twijfel over België

‘Is er leven op Pluto? Kun je dansen op de maan? Is er een plaats tussen de sterren, waar ik heen kan gaan? België!’ Wellicht dat het refrein van de legendarische nummer één hit van Utrechts stadsicoon Henk Westbroek mij ertoe heeft gezet om voor een halfjaar onder te dompelen in de cultuur van onze Zuiderburen. In Lapland is het immers te koud, in China te druk en in Schotland te nat, zo redeneerde Westbroek. Maar hoe ziet het studentenleven in het Belgische Gent er nou precies uit?

Op zeven februari begon mijn reis: ik pakte mijn koffer, bus 12 naar het station en de trein naar Rotterdam om vanaf daar mijn reis voort te zetten per Flixbus richting Gent. Een tocht die van deur tot deur al gauw zo’n drie uur in beslag nam. Mijn *kot* bevindt zich midden in de wijk Overpoort (straks meer) en maakt deel uit van de campus voor internationale studenten. Deze worden geacht behoorlijk diep in de buidel te tasten om met 32 mensen per verdieping in een flat te worden weggestopt. Gezien het penitente karakter van de kamers, kun je maar beter zorgen dat je zoveel mogelijk tijd buiten de deur besteedt. Op twee minuten lopen vanaf mijn *kot*, zoals de Belgen hun studentenkamers noemen, bevinden zich het Kruidvat en de Albert Heijn. Heimwee zou ik nooit krijgen, wist ik nu zeker. Zelfs de bonusacties zijn hetzelfde als in Nederland, wat direct tot mijn eerste fout leidde. Ik kocht drie diepvriespizzas voor vijf euro voor ik besepte dat ik geen vriezer en geen oven had. Met wat tegenzin had ik ze binnen een week op.

Overpoort valt wellicht beste te definiëren als het Wilde Westen van Gent. Na Molenbeek is het misschien wel de ruigste plek van België. Deze wijk wordt gekenmerkt door haar aftandse, studentikoze karakter. Toeristen komen er niet.

‘s Nachts verandert de belangrijkste straat van Overpoort in een *bar street* vergelijkbaar met die van Cherso of Albu. De weg wordt afgezet voor verkeer en dronken studenten maken de dienst uit. Van de openbare toiletten (*festivalurinoirs*) wordt door de heren gretig gebruik gemaakt, aangezien men in de meeste kroegen geacht wordt te betalen voor een toiletbezoek. Dit leidt al vroeg op de avond tot overstromingen, gemanifesteerd in een walm waarbij de lucht in K-Sjot vergeleken kan worden met een welriekend dennenbos. Er zijn genoeg avonden geweest dat ik studenten hun kebabje heb zien eten, al zittend in een plas urine die ongemerkt vanaf de urinoirs hun kant op was gesijpeld.

Kroegen met namen als Het Putje, Decadance en De Salamander bepalen in deze wijk het straatbeeld. Tijdens het uitgaan dansen de Vlamingen overwegend op Nederlandse hiphop en carnavalsmuziek, waarbij nummers als ‘Traag’ worden opgevolgd door onder andere ‘Ik moet zuipen’ van PartyFrieX en Schorrechef. Als trouwe fan deed het mij deugd om te horen dat in café de Viking een wekelijkse Temptation Island meet-up plaatsvond, waar Mezdi, Zwanetta, Kevin en de hele rataplan regelmatig langskwamen om met fans te socializen. Symbolischer voor Overpoort kun je het niet krijgen. In de panden waar geen kroeg zit kan men terecht voor een kapsalon of ander frituursel. Wie dacht dat ze bij Ten Beste of Het Hoekje konden frituren is nog niet bij snackbar ‘De Gouden Saté’ geweest. Hier heeft voormalig eigenaar Julien het *Julientje* in het leven heeft geroepen. Deze bak friet, getopt met een gesneden frikandel en gebakken uitjes, ondergedompeld in een gulle portie stoofvleessaus en mayonaise is reden genoeg om Overpoort een bezoekje te brengen.

De laatste kroegen sluiten zo tussen negen en tien in de ochtend. Onderweg naar college of werk fiets ik dan ook regelmatig langs beschonken medestudenten, terwijl ik het glas, de urine en het braaksel van de afgelopen nacht probeer te ontwijken. Om niet volledig failliet te gaan aan de lusten en lasten van het Erasmus leven, werk ik twee dagen in de week bij een van de drukste universiteitsrestaurants van de stad. Elke dag tussen elf en twee is het spitsuur en wachten de Vlaamse studenten in lange rijen om zich te kunnen vergapen aan de spaghetti bolognese die ik voor hen opschep of de broodjes die ik smeer.

Zo bruisend als Gent - met name Overpoort - doordeweeks is, zo dood is het in het weekend. Aangezien er iedere vrijdag een exodus plaatsvindt van studenten richting het thuisfront, verdwijnt er iedere week spontaan een derde van de Gentse bevolking. Stelt u zich Utrecht eens voor zonder studenten. De weekenden worden door de Vlaamse student gebruikt om bij te sterken, kleren te laten wassen om op maandag weer klaar te zijn om de kroeg in te duiken. Deze dagen kun je als toerist beter in het centrum zijn.

De binnenstad biedt een groot assortiment aan historische gebouwen en verhalen. Bij lekker weer zitten de studenten (doordeweeks) massaal aan het water. Hier bevindt zich ook het Marriot Hotel, te herkennen aan de twee gouden zwanen op de voorgevel. Zwanen zijn monogaam en blijven elkaar hun leven lang trouw, maar de twee zwanen op dit gebouw zwemmen in tegengestelde richting. Dit is een erfenis van de voormalige functie van dit gebouw. In de zestiende eeuw werden hier namelijk, in *De Swaene*, dames van plezier aangeboden aan de scheepslui die in Gent op zoek waren naar warmte en gezelschap en dus

ontrouw waren aan hun levenspartner.

Even verderop staat een groot, rood kanon, dat de Gentenaars aan het eind van de zestiende eeuw van de Spanjaarden zouden hebben gestolen. Volgens de verhalen was deze echter moedwillig achtergelaten, waar de Gentenaren achter kwamen toen ze hun vijand met het kanon probeerden te bestoken en het wapentuig in elkaar plofte. Vandaar dat het kanon de *Dulle Griet* als bijnaam draagt, wat iets betekent als: de kwade dame. Tegenwoordig is de binnenkant van het kanon afgeschermd door een plastic plaat om daklozen te weren, die regelmatig hun nachten doorbrachten in de loop van het gevaarte. Aan het plein waar dit kanon zich bevindt, is ook één van Gents bekendste kroegen gehuisvest, vernoemd naar het kanon.

Deze kroeg heeft een geweldige ambiance. Om de keuze uit de collectie van ruim vijfhonderd bieren, zou ik aanraden voor de Max van het Huis te gaan. Dit Vlaamse speciaal bier wordt geserveerd in een dosis van 1,2 liter (€10!) in een zogeheten 'koetsiersglas'. Om kwaadwillende bezoekers ervan te weerhouden de dure glazen mee te nemen, wordt men verplicht om hun rechterschoen als onderpand af te geven. Deze wordt in een mandje aan het plafond gehangen pas weer naar beneden gehaald als het glas wordt ingeleverd. Wie wel eens een Pauwel Kwak in Kafé België heeft komt deze traditie wellicht bekend voor. Aangezien Kwak wordt geserveerd in een soortgelijk glas, hanteren ze hier hetzelfde beleid als in het Vlaamse café. Het Gentse culturele erfgoed reikt dus zelfs tot in één van Utrechts bruinste kroegen.

Ook het Gravensteen is een absolute must-see. Deze middeleeuwse burcht in het midden van de stad is niet alleen een lust voor het oog, het kasteel behelst ook een rijke geschiedenis. Een aardige anekdote die ik u niet wil onthouden speelde zich af in 1949. Nadat het stadsbestuur de bierprijzen had verhoogd besloten de Gentse studenten in opstand te komen. Zij bezetten massaal het kasteel, hadden hun eigen proviand meegebracht en hielden dapper stand. Na een aantal dagen gaven zij op, niet omdat het bestuur toegaf aan hun eisen, maar omdat hun eigen meegebrachte bier op was. Hoewel het waarschijnlijk ging om een uit de hand gelopen grap, blijft het een sterk verhaal.

Deze bezetting symboliseert de stad Gent misschien wel het beste. De centrale positie van bier, de dominante rol van studenten en het esthetische karakter van de stad komen hierin allemaal samen. Deze driehoeksverhouding maakt Gent tot de mooiste stad van België. ♦

Een zoektocht naar het schone in het boze

door Bram Benthem

Ik zie ze, vaak getweeën of gedrieën, voor me in de kassa bij de Albert Heijn op de Twijnstraat. Ik zie ze, in nog veel grotere getale, als ik op zoek ben naar een plekje in de bieb. Ik zie ze altijd en overal, en tot voor kort maakten ze me heel erg boos: *flared jeans*. Maar waarom? Ik heb eigenlijk geen idee. Is het persoonlijk? Natuurlijk is het persoonlijk. ‘Over smaak valt niet te twisten.’ Mijn moeders stem is wat dat betreft nooit ver weg, als ik weer eens een waterdichte argumentatie declameer over een Skoda of moderne kunst. Maar in dit geval heb ik geen waterdichte argumentatie; ik weet niet waarom ik *flared* spijkerbroeken, pantalons of zelfs leggings zo verwerpelijk vond.

Dus ik besloot tot actie over te gaan. Nee, ik ga niet à la Cécile Narinx met haar kruistocht tegen witte leggings een *flared*jeansmeldpunt opzetten – voor je het weet schend je het eerste artikel uit onze grondwet. Nee, ik besloot het eens om te draaien en mijn eigen advies uit de vorige Argus ter harte te nemen. Ik gooide cynisme en schroom overboord en ging op zoek naar de schoonheid in mijn bron van woede: wat maken die *flared jeans* nu zo populair?

Gelukkig was het in dit geval niet echt lastig om mijn trots opzij te zetten. Verschillende vriendinnen die ik erg hoog heb zitten, zowel op modieus als op moreel gebied, zie ik toch regelmatig met dergelijke broeken flaneren. En als ik weer eens tegen dit verschijnsel aan het fulmineren ben, hoor ik natuurlijk ook niet graag dat ik vrouwen alleen maar in ‘saaie’ skinny jeans of korte rokjes probeer te persen. Dat is nu ook weer niet de bedoeling.

Ik begon mijn zoektocht door modetijdschriften en modeblogs af te gaan, maar daar werd ik niet echt veel wijzer van. Daar ging het vooral om combinaties, uitleggen dat het deze broeken onwijs in zijn (ik heb nog nooit zo vaak het woord ‘trend’ in één alinea gelezen) en heel toevallige, semi-subtiële links naar webwinkels waar net dat nieuwste model te verkrijgen was. Natuurlijk, ik begrijp dat dat allemaal bijzonder handig is als je van plan bent om deze broek daadwerkelijk ook te gaan dragen, maar de zoektocht naar begrip hoeft niet te leiden tot imitatie. In die zoektocht moest ik dus niet op zoek naar louter teksten of foto’s, ik moest op zoek naar een gevoel.

En toen bedacht ik me ineens iets. Ik moest die broeken een kans geven, ik moest ze écht gedragen zien worden. Dat hadden mijn ogen nog nooit waargenomen – bij de eerste glimp wendde ik mijn blik steevast al af. Ik dwong mijzelf de afgelopen tijd om mijn blik eens vast te houden – niet dat dat nu zo’n prestatie is, het was gewoon nodig. En toen begon ik het, denk ik, hoop ik, een beetje in te zien, een beetje te begrijpen: het zag er gewoon best wel vrolijk uit! Een vriendin noemde het ‘gekkig’, en dat vond ik eigenlijk best wel een schattige term. Flaneren past er ook goed bij, want dat is wat er bijna automatisch gebeurt. Bovendien, zo mocht ik vernemen, voorzien deze broeken hun drager van een mooie dosis zelfverzekerdheid. En dat staat nu eenmaal goed.

Dus nee, ze hoeven niet voor mij niet uit het straatbeeld te verdwijnen, die *flared jeans*. Ik moest er een beetje aan wennen, en de dragers zelf ook: ‘vier jaren geleden zou ik mezelf voor gek verklaren’, zo zei een ervaringsdeskundige tegen me. Toen was het dus nog gek, nu is gek heel

gewoon (en goed). Misschien kunnen de dames die ik voornamelijk in stilte heb lopen beoordelen en ik elkaar tegemoetkomen. Mijn trots, schroom en cynisme blijven voorgoed achterwege en dit verschijnsel blijft deel uitmaken van het straatbeeld, maar in ruil daarvoor krijg ik een kleine vertoogwijziging. Wellicht kwamen mijn woede en angst vooral voort uit angst voor de naam – en dat, zo zei een wijze heks eens, vergroot alleen maar de angst voor het ding zelf. Dus als we dit fenomeen gewoon in het Nederlands benoemen, dan word ik écht nooit meer boos over die wijd uitlopende broeken. ♦

te zijn. Een zoekende blik richting de uitgang, of het Dixi-toilet, voor een plaspauze. Zijn buurvrouw is daarentegen volledig op de juiste plaats, zij vindt dat het genoeg is zo. Ervan uitgaande dat de man schuin achter de vrouw haar echtgenoot is, kunnen we van een misverstand spreken. 'Ingrid wilde een dagje uit met me. Stond vervolgens tussen een demonstratie onder leiding van een Limburger met eng blond haar en een zekere afkeer van moslims. Maar ja, wel gelachen'. Het had gepast in een kroegsituatie met z'n vrienden, later op diezelfde dag. Alternatieven zijn mogelijk, maar een beetje plaatsvervangende schaamte lijkt er wel bij te zitten bij de man in kwestie. Verder naar rechts verschijnt het epicentrum van de groep. Een voor een demonstratie kenmerkend pittig gezicht. Vandaag is rood de kleur van demonstreren. Je moet het haar nageven, ze heeft als enige door dat de camera in de

buurt is. Maar bij die wetenschap een correct gezicht trekken, bleek te hoog gegrepen. 'Camera, ben je het écht daar twee meter verderop?' Jammer dat ze de kortpittige trend van haar buurvrouwen niet volgt. In de schijf van vijf is de rechtsback onze laatste aandachtstrekker. Lekker man, dat kleurtje gitzwart in combinatie met de blauwe kampvuurtrui. Maar ook zij lijkt zich af te vragen wat de essentie van haar aanwezigheid is. Wat er in gedachte speelt bij haar is gissen. 'Gelukkig hebben we het weer mee vandaag', zou een suggestie kunnen zijn. Wat dit vijftal ook voor ogen heeft, het leven als demonstrant gaat niet over rozen. Het strijden voor een 'Nederlands Nederland' en 'meer geld' is voor hen noeste arbeid. Eindstand is dat deze mensen met hun goede bedoelingen op *GeenStijl* verschijnen en de rest van het land van gratis komedie voorziet. Het is ontegenzeggelijk een charme die nauwelijks buiten Nederland te vinden is. En wat de goede bedoelingen van deze mensen ook zijn, stilletjes lachen we allemaal om deze hardwerkende personen. Want zeg nou zelf, leedvermaak zit in ons. ♦

Tot tien tellen BEELD IN BEELD

door Huub Mol

De *Argus* is boos. En waar is boosheid nou mooier terug te zien dan bij demonstraties? Borden, spandoeken en liedjes zingen. Tijd om het bijbehorende leeghoofdenleger met boeroepdienst onder de loep te nemen. 'Pleuro op' is natuurlijk een waanzinnig begin. De mengelmoes van 'AZC, weg ermee', opstandigheid tegen de Europese Unie en de leus 'geef me alsjeblieft wat geld' zorgt in ons landje voor een magische demonstratiecultuur. 'Genoeg is genoeg'. Maar wat is er dan genoeg? En wat kan er minder? De hoofdrolspelers, de vijf van links naar rechts op de voorgrond, lijken het ook niet te weten. Kuddegedrag ten top. De man linksonder lijkt verdoemd

door Steven de Boer

Tirannie met manieren

Begin mei verklaarde het OM dat het kinderfeest dat TivoliVredenburg begin dit jaar wilde organiseren, met als thema ‘Het Wilde Westen’, niet strafbaar is. Actiegroep De Grauwe Eeuw had aangifte gedaan, omdat het feest beledigend zou zijn. De uitspraak is terecht. Maar het ergste in deze kwestie is dat TivoliVredenburg in eerste instantie zwichtte voor de druk van de actievoerders: het besloot om dergelijke feesten niet meer te organiseren. Het is een voorbeeld van de doorgeslagen politieke correctheid die de Nederlandse maatschappij lijkt te gijzelen.

Politieke correctheid als een fatsoensnorm is een goede zaak. Het zorgt ervoor dat er geen onterechte negatieve beeldvorming ontstaat over bepaalde groepen, dat we onze problemen niet allemaal op zondebokken afschuiven en dat het maatschappelijk klimaat verdraagzaam blijft. Het gaat mis wanneer een minderheid van de bevolking aanspoort tot politieke correctheid op plekken en momenten waar dat ongepast is, en daarmee de democratie in gevaar brengt.

Zoals het een geschiedenisstudent betaamt, zal ik eerst even kort uitweiden over hoe het fenomeen ‘politieke correctheid’ eigenlijk in de Lage Landen is neergestreken. Daarvoor gaan we terug naar de roerige eerste helft van de twintigste eeuw. Na de Russische Revolutie van 1917 zwaaiden de bolsjewieken de scepter, en zij duldden geen tegenspraak. Je was politiek correct als je de partijlijn naleefde. Eind jaren zeventig en begin jaren tachtig werd de term in liberale hoek gebruikt, als humoristische verwijzing naar linkse kwesties die wel erg extreem waren. Een decennium later bekritiseerden conservatieven in de

Verenigde Staten de in hun ogen té links-liberale onderwijsmethoden op universiteiten als politiek correct. Journalisten en komieken brachten het begrip van de campus naar de media, en uiteindelijk naar de werkvloer en de woonkamer. En zo kwam het uiteindelijk naar Europa en Nederland.

Hier duikt het inmiddels regelmatig in de media op, en is het met name voor conservatieven een geliefd scheldwoord geworden voor alles waar ze op ideologische gronden tegen zijn. Maar wat is politieke correctheid eigenlijk? In de kern is het gegrond in een overtuiging dat onze perceptie van de realiteit bepaald wordt door de woorden die we gebruiken om haar te beschrijven: taal geeft onze werkelijkheid vorm. Hieruit volgt bijvoorbeeld dat het spreken over groepen in racistische of seksistische formuleringen, racisme en seksisme bevordert. Allemaal logisch. Laten we vooral het debat positief en eerlijk houden en vooroordelen vermijden.

Maar dan de kwestie waar ik dit stuk mee begon: het welbekende muziekgebouw en actiegroep De Grauwe Eeuw. Om een kort beeld te schetsen van die laatste: haar voorman bedreigde vorig jaar Sinterklaas nog met de dood. Dit keer ging het dus om een ander kinderfeest: een verkleedpartij met als thema ‘Het Wilde Westen’. De aanklacht? Racisme. Cowboys zouden hebben bijgedragen aan de genocide van indianen. Dit spat van morele arrogantie. Alsof zo’n feest daadwerkelijk genocide zou goedpraten. Waarschijnlijk weten de twee- tot twaalfjarigen die het feest zouden bezoeken niet eens wat het woord betekent. Bovendien, fascinatie voor cowboys en indianen is onderdeel van een lange traditie die al begon aan het

begin van de twintigste eeuw, met de eerste Amerikaanse westernfilms. Deze heeft helemaal niet de bedoeling om genocide of andere wandaden te verheerlijken. Ik begrijp wel dat er mensen zijn voor wie dit toch kwetsend is, en ze hebben het volste recht om dit te vinden, maar het gaat voor mij een beetje te ver dat je dan gaat klagen over een onschuldige kinderfeestje, en de organisator in een dusdanig ongemakkelijke positie brengt dat deze de boel af moet lasten.

Niet alleen TivoliVredenburg zwicht onder dit soort druk. Kennelijk is het de status quo geworden om vaak vergezochte beschuldigingen van racisme of discriminatie ter harte te nemen en je er op aan te passen. Kennelijk wordt het publieke debat gegijzeld door een soort tirannie van een minderheid, en is de politieke correctheid doorgeslagen. De Zwarte Pieten-discussie is in feite hetzelfde: al sinds mensenheugenis vierden we met plezier Sinterklaas en waren er geen verwijzingen naar racisme. Maar toen kwam die schreeuwende minderheid weer, en moest de spanning van het debat opvoeren om haar gelijk te krijgen. Dat kreeg ze: Pieten kregen andere kleuren, in de naam van de politieke correctheid. Het fenomeen treft zelfs de geschiedenis. Het Rijksmuseum voelt zich nu genoodzaakt om historische informatie uit beschrijvingen te verwijderen, ten behoeve van groepen die dit als 'etnisch kwetsbaar' ervaren. Als je geschiedenis studeert, leer je dat het verleden vol controversiële en aanstootgevende gebeurtenissen zit. Maar als je er lessen uit wil trekken, moet je zeker niet beginnen met het verbloemen of aanpassen van feiten.

Ik ben totaal geen liefhebber van voetbal, maar ik keek af en toe met waardering naar Voetbal Inside – en zal hetzelfde doen met de opvolger bij Veronica. Het was een

baken van politieke incorrectheid in een maatschappij waar bijna niets meer gezegd mag worden. Als René van der Gijp humor ziet in een Belgische transgender, dan verkleedt hij zich als een vrouw. Als Johan Derksen de politieke partij Denk eng vindt, dan zegt hij dat gewoon. Dit soort acties waren voor twee belangenverenigingen voor LHGBT'ers, met steun van PvdA en GroenLinks, aanleiding om de sponsors van het programma aan te sporen de samenwerking op te zeggen. Maar Heineken en Gillette besloten zich niet terug te trekken. Wellicht zagen ze in dat Van der Gijp en Derksen alles met een knipoog doen, dat het ze in feite geen reet uitmaakt wat voor seksuele geaardheid mensen hebben of als welk geslacht ze zich fijner voelen, en dat dit misschien wel was waarom het aantrekkelijk bleef om als sponsor aan te blijven.

René van der Gijp reageerde later op de commotie rond 'Renate van der Gijp': 'We zijn helemaal doorgeslagen in dit land.' Johan Derksen zei het, vond ik, iets treffender: 'Wij worden achtervolgd door mensen met selectieve verontwaardiging. Er zijn mensen die zitten te kijken of ze ons kunnen betrappen op een uitspraak waar ze wat mee kunnen doen. Alles wat wij hier zeggen aan grappen, zeggen we met een glimlach. Maar die mensen die ons willen naaien halen die glimlach er van weg, en dan wordt het heel hard.'

Derksen verwoordt de kern van mijn ergernis. De spanning wordt opgevoerd, het debat wordt hard, er wordt gezocht om de gemoederen te bedaren, een meerderheid is de klos. Er wordt racisme gezocht achter kinderfeesten. Er wordt 'etnische kwetsbaarheid' gezocht achter historische informatievoorziening. En er wordt belediging gezocht achter onschuldige transgendergrappen. En de glimlach verdwijnt. ♦

Waarom kijken zo veel studenten
naar *Temptation Island*?

De verleiding om te kijken

Gooi wat instabiele koppels in een vakantieresort, doe er nog wat (aandachts)geile sletten (m/v) bij en zet de popcornmachine aan. Leun achterover terwijl het drama zich op het scherm ontvouwt. Klinkt het je bekend in de oren?

Boosheid

Ik ben onlangs boos geworden op *Temptation Island*. Een aantal van mijn huisgenoten zaten het te kijken in de woonkamer. Na mijn boosheid volgden minuten van doormoderende irritaties en kortstondige herbelevingen van boosheid. Daarna kwam rust, na enkele dagen reflectie. Waarom maakte dit programma mij zo boos en was dat terecht?

Om even helderheid te scheppen: ik was niet zo zeer boos op *Temptation Island*, als wel op de mensen die er zo van smulden. Dat de private omroepen de meest immorele programma's weten te bedenken om kijkcijfers (en dus geld) te behalen verbaast me allang niet meer, laat staan dat het nog agressie bij me oproept. Desondanks stoort ik me aan het feit dat de realityserie zo veel mensen weet te boeien. Lang waande ik me dat dit soort programma's voorbehouden waren aan mensen waar ik toch al niet zo veel mee had, maar niets is minder waar. *Temptation Island* spreekt verschillende personen met uiteenlopende opleidingsniveaus aan. Zo ook toekomstige 'hoogopgeleiden'; de studenten.

Ook ik ben uiteraard student, maar ik zal niet de enige zijn die het uitermate lastig vindt om een volledige aflevering uit te zitten, laat staan nog wat nabespreking te dulden in *Temptation Talk*. Voor de meeste van mijn huisgenoten gaat

Temptation Island

Van 2002 tot 2009 was *Temptation Island* te zien op televisie en sinds 2016 is het terug bij RTL. In de realityserie moeten vier koppels proberen niet vreemd te gaan terwijl ze verblijven op een resort met verschillende 'verleiders' die de taak hebben gekregen de kandidaten tot overspel te brengen. De mannen en vrouwen worden gescheiden in twee kampen en de programmamakers halen allerlei trucs uit om de kandidaten over het randje te duwen, zoals het manipulatief laten zien van beelden van de partners van kandidaten tijdens het zogeheten 'kampvuur' onderdeel. Tegenwoordig bestaat er ook *Temptation Talk*, een nazit om de gebeurtenissen in de show te bespreken met de kandidaten, BN'ers en zelfs een psycholoog.

dat ook te ver. Ondanks dat kijken veel studenten met weinig gêne in een gezelschap naar vreemdgaande 'debielen', zoals ze hen maar al te graag aanduiden. Tegelijkertijd hebben we het nu over dezelfde mensen die zo goed kunnen klagen dat de 'hoop in de mensheid' verloren is. Bij dezen durf ik je te garanderen dat studenten zelf ook niet de meest hoopvolle indruk achterlaten, zeker niet als het gaat om hun vrijetijdsbesteding.

Waarom kijken we deze onzin?

Waarom de fuck kijk je naar *Temptation Island*? Dat is eigenlijk de vraag die ik wil stellen. Nu weet ik dat het enigszins passief-agressief overkomt, dus houd ik me in: wat vind je eigenlijk zo leuk aan *Temptation Island*? Of waarom besluit je het überhaupt aan te zetten? Ik besloot dit eens met daadwerkelijke interesse te vragen aan enkele bekenden van mijzelf. In de antwoorden is een rode draad te ontwaren:

door Jasmin Palamar

1 'De mensen in het programma maken fouten en zorgen voor drama. Het is genieten van de domheid van anderen.'

2

'Je kijkt het als je even niet te veel wilt nadenken. Ook kan je met iemand praten over wat er gebeurt. Het is reality, dus je kunt jezelf er ook mee spiegelen. Daarbij is het ook geen zwaar programma, zoals *Tegenlicht*, wat meteen hele diepe gesprekken oproept. Ik denk zelf dat *Temptation Island* mensen aantrekt omdat het stof tot roddel oplevert.'

1

De schande van *Temptation Island*

De zo vernuftige kijker wordt namelijk ook grandioos bespeeld. *Temptation Island* lijkt soms de indruk achter te willen laten dat het een pedagogisch programma is waarin duidelijk moet worden dat bepaald gedrag verwerpelijk is. Zo stellen de presentatoren bij het 'kampvuur' dermate suggestieve vragen aan de kandidaten dat zij hen lijken te willen bereiken en uiteindelijk misschien zelfs te helpen.

Uiteraard is dit een verhulling van het gierige motief dat achter het programma schuilt: een show creëren waarbij zich een wezenlijk realistisch drama afspeelt, ten koste van werkelijke relaties en levens van gewone mensen, met het doel geld te verdienen. De programmamakers zetten kandidaten met opzet op een warm eiland, zodat weinig kleding aangetrokken wordt en de verleiding wezenlijker is. Daarbij wordt er gratis en onbeperkt alcohol geschonken aan de participanten, waarmee de kans op vreemdgaan verhoogd dient te worden. Met zogenaamde 'veilige zones' waar geen camera's hangen faciliteert het programma het overspel en zo kunnen vervolgens de roddels worden losgelaten. Dan worden de kandidaten op hun fouten gewezen als waren zij een stel onzindelijke hondjes.

Met een zo wat ongemakkelijk plezier kijken studenten aldus naar het realityprogramma, vandaar dat het ook een gevoel van *guilty pleasure* kan oproepen. Inderdaad, uiteindelijk zijn ook de kijkers niet onschuldig. Het verwerpelijke aan het kijken van een dergelijk programma is naar mijn mening niet zo zeer het feit dat mensen een 'inhoudsloos' programma kijken, of dat er wordt geroddeld over de deelnemers. Een mens moet

zo nu en dan lichtzinnig kunnen ontspannen en praten over het gedrag van andere personen schept gedeelde overtuigingen en werkt in die zin verhelderend, dat wil ik best begrijpen.

De schande heeft eerder te maken met de circusmentaliteit die er mee wordt genormaliseerd. Zet een hongerige leeuw in het midden van de tent, gooi er een aromatisch stuk gazelle vlees bij dat is geïnjecteerd met wat gif en bezie het stupide dier. Terwijl je geniet van de lachwekkende

3 'Het is leedvermaak. Echt, het gaat gewoon om het feit dat die mensen zulke domme dingen doen dat je denkt: huh? Doe je dat nou echt?'

4

'Het is een prachtig manipulatief programma. Ik denk zelf dat laagopgeleiden het kijken omdat ze zich tot die mensen kunnen verhouden.'

5 'Inderdaad, die kijken het daarvoor. Wij kijken het om te zien hoe dom ze zijn.'

6

'Het is gewoon hilarisch om te zien hoe dat soort mensen achterblijven ten opzichte van mensen zoals wij.'

Het valt op dat de kijkers allemaal op een of andere manier lijken te smullen van de misstappen die begaan worden door de kandidaten. Verder schijnen ze ook bewust te zijn van het feit dat manipulatie inherent is aan de show. Ten slotte worden de personen die meedoen aan *Temptation Island* duidelijk begrepen als onnozele, dwaze mensen. Maar zij zijn absoluut niet de enigen die voor de gek gehouden worden. Zo vond Gidi Heesakkers, tv-recensent van De Volkskrant: 'Iedereen wordt bedrogen waar-ie bij zit. Wel zo eerlijk.'

De schande heeft te maken met de circusmentaliteit die wordt genormaliseerd

dwaasheid van de leeuw die niet anders kan dan zijn trek te stillen, bekruipt je een aangenaam superioriteitsgevoel. Al schouderkloppend maak je je klaar voor de volgende act. De conclusie: je doet het zelf zo slecht nog niet op deze aarde – en dat laat je je maar al te graag vertellen.

Was ik dan terecht boos? Ik heb geprobeerd door mijn vooringenomen aversie tegen reality-tv te prikken en

Temptation Island gewoon eens een kans te geven. Wellicht is het pretentius, maar er bekruipt me toch altijd een grondige ergernis om wat er zich afspeelt in het programma. Het feit dat mensen massaal kijken naar een overduidelijk geënceneerd drama – bedacht door mensen die zich afvroegen: als we nu eens alle moraal van boord gooien, hoe kunnen we dan zo veel mogelijk geld verdienen? – dat frustreert me. Daarbij zijn de makers niet alleen verantwoordelijk voor het verkloten van de relaties van de kandidaten, maar houden ze ook de kijker voor de gek.

En de kijker? Die laat graag bevestigen dat er dommere, lagere mensen bestaan dan hij. Ondertussen dansen de gebruikte koppels midden in de circus, als ze al begrijpen dat ze in een arena staan. Voorlopig voel ik me wel comfortabel hierbuiten en blijf ik ernaar streven om de verleiding van realityseries te weerstaan. Geen menselijk leed is mijn geldelijke winst of mijn onzekere ego waard. ♦

... *is boos*

argus is een uitgave van

